

*All the romance novels are fairy tales for grown-ups!*

A romantic couple in a field. The man is wearing a blue and white striped shirt and the woman is wearing a white shirt and a dark skirt. They are both wearing cowboy hats and are embracing each other. The background is a field with trees in the distance.

*Madeline  
Baker  
Loving  
Devlin*

*A wilderness Christmas*

*All the romance novels are fairy tales for grown-ups!*

A romantic couple in cowboy hats embracing in a field at sunset. The man is wearing a light blue striped shirt and the woman is wearing a white shirt and a dark skirt. They are both wearing cowboy hats. The background is a warm, golden sunset over a field with trees in the distance.

*Madeline  
Baker  
Loving  
Devlin*

*A wilderness Christmas*

**Devlin yêu dấu**

**Loving Devlin**

**Madeline Baker**

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

## Table of Contents

|                           |  |
|---------------------------|--|
| <a href="#">CHƯƠNG 1</a>  |  |
| <a href="#">CHƯƠNG 2</a>  |  |
| <a href="#">CHƯƠNG 3</a>  |  |
| <a href="#">CHƯƠNG 4</a>  |  |
| <a href="#">CHƯƠNG 5</a>  |  |
| <a href="#">CHƯƠNG 6</a>  |  |
| <a href="#">CHƯƠNG 7</a>  |  |
| <a href="#">CHƯƠNG 8</a>  |  |
| <a href="#">CHƯƠNG 9</a>  |  |
| <a href="#">CHƯƠNG 10</a> |  |
| <a href="#">CHƯƠNG 11</a> |  |
| <a href="#">CHƯƠNG 12</a> |  |
| <a href="#">[1]</a>       |  |
| <a href="#">[2]</a>       |  |
| <a href="#">[3]</a>       |  |
| <a href="#">[4]</a>       |  |
| <a href="#">[5]</a>       |  |
| <a href="#">[6]</a>       |  |
| <a href="#">[7]</a>       |  |
| <a href="#">[8]</a>       |  |
| <a href="#">[9]</a>       |  |
| <a href="#">Unnamed</a>   |  |

## MỤC LỤC:

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

\*\*\*

*Chúc tất cả độc giả của tôi Giáng sinh vui vẻ, đặc biệt gửi lời chúc tới Patti Brogden, Yancee Nanning, và Mozelle Strickland.*

*Các bạn là những người tuyệt vời nhất!*

\*\*\*

## CHƯƠNG 1

*New Mexico, 1873*

Devlin Dennehy gác tay lên hàng rào bãi quây gia súc, ánh mắt anh lang thang tới bầy ngựa

hoang đang chạy bên trong[1]. Việc kinh doanh trong năm nay của anh khá tốt, anh trầm ngâm. Khi anh bán được lứa ngựa chiến này cho quân đội, Sarah sẽ có thể sắm được một cái bếp mới mà cô vẫn luôn mê nheo với anh.

Trong anh dấy lên cảm giác tự hào khi đưa mắt nhìn quanh trang trại. Họ đã làm việc chăm chỉ trong bốn năm qua. Họ đã mua được một ngôi nhà, xây khu chuồng ngựa mới thay thế cho khu chuồng ngựa cũ đã cháy rụi.

Một nụ cười nhẹ khẽ nhếch lên bên khóe môi khi anh nhớ lại lần đầu trông thấy Sarah. Khi đó anh đang sống với người Apache, chiến đấu bên cạnh cha anh. Điều anh cảm thấy hối tiếc là người anh trai chung nửa dòng máu của anh đã giết chết người chồng đầu tiên của Sarah và bắt cóc đứa con trai sáu tuổi của cô. Anh được gửi về nhà để giết Sarah, nhưng chỉ một cái nhìn vào gương mặt cô, quá giống với mẹ anh, đã ngăn anh lại.

Thay vì giết cô, anh trở thành người bảo vệ cô, dõi theo cô, luôn từ một khoảng cách xa, tất nhiên là vậy. Anh cung cấp nhu yếu phẩm cho cô và củi đun. Anh cứu sống cô và cô cũng cứu sống anh, trong quá trình đó, họ đã dần lún sâu, sâu hơn và một tình yêu không thể dứt bỏ. Và bởi anh đã yêu cô quá nhiều, dù có phải chiến đấu với anh trai mình, anh cũng sẽ đưa Danny về cho Sarah.

Cuộc hôn nhân của họ đã gây ra một vụ bê bối lớn trong thị trấn, nhưng, theo thời gian, mọi người dần quen với chuyện đó. Giờ thì anh đã được hầu hết những người trong trấn chấp nhận. Anh mặc quần áo may bằng vải cốt tông, mang giày da đánh. Chỉ có màu da và mái tóc dài là dấu hiệu nhắc nhở tới di sản Apache của anh. Anh không muốn thay đổi cái thứ nhất, và cũng chẳng muốn cắt đi cái thứ hai.

Đã bốn năm trôi qua, anh trầm ngâm. Thời gian trôi đi nhanh vậy sao? Đã bốn năm kể từ khi anh gặp cha và anh trai mình, Noche. Đã bốn năm, và Sarah đang mang thai, lần nữa.

Ánh mắt anh ngược nhìn về phía đỉnh đồi, nơi anh từng ngồi đó cả tiếng đồng hồ quan sát Sarah. Hai cây thánh giá được quét vôi trắng đứng im lìm giữa bầu trời cuối hè, đánh dấu hai ngôi mộ của hai đứa trẻ sơ sinh đã không còn trên đời. Cây thánh giá thứ ba đánh dấu nơi an nghỉ cuối cùng của người chồng đầu tiên của Sarah, Vern.

Nhịp tim Devlin đập dồn khi anh trông thấy Sarah bước ra ngoài hiên. Cô là một người phụ nữ xinh đẹp, với mái tóc vàng óng như bơ và đôi mắt xanh màu hoa bắp. Anh vẫn còn cảm thấy ngạc nhiên khi cô đồng ý kết hôn với mình, khi cô sẵn sàng chấp nhận sự khinh miệt và chế giễu từ bạn bè khi đồng ý làm vợ anh.

Anh mỉm cười khi ánh mắt họ gặp nhau, và rồi cô bước về phía anh, chiếc váy trắng của cô lấp lư khẽ gọi. Và anh muốn cô. Chỉ vậy thôi. Luôn luôn như vậy. Anh đã nghĩ rằng, theo thời gian, ham muốn của mình sẽ nguột đi, nhưng anh chỉ cần nhìn cô là lại muốn cô rồi.

Và cô biết điều đó. Anh trông thấy nó trong nụ cười quyến rũ làm cong khóe môi đỏ ngọt ngào của cô, trong ánh sáng đột ngột nhảy múa trong mắt cô.

“Bữa tối sẵn sàng rồi,” Sarah nói, bước đến bên anh. “Anh đã đói chưa?”

Đôi mắt đen của anh di chuyển trên cô như một cái vuốt ve. “Rất đói.”

Sarah cảm thấy tim mình lỗi nhịp. Thật không thể tin được ngọn lửa giữa họ vẫn cháy lên một cách mãnh liệt, chói sáng đến vậy. Chỉ cần anh nhìn cô như thế, cũng đã khiến trái tim cô ca hát và tâm hồn cô run rẩy với những cái vuốt ve của anh.

Cánh tay Devlin quấn quanh vai cô. “Danny đâu em?”

“Đang câu cá với các cậu bé nhà Loomis. Thằng bé sẽ chưa về trong vài tiếng nữa đâu.”

Nụ cười của anh sáng hơn cả ánh mặt trời giữa sa mạc. Một cách dễ dàng, anh cuốn cô vào vòng tay và đưa cô về nhà.

Trong phòng ngủ của họ, anh đứng đó và bắt đầu cởi váy áo cô, đôi tay anh mơn trớn đám quần áo ra khỏi cơ thể cô, đôi mắt anh thiêu đốt vì ham muốn khi anh công khai ngưỡng mộ những đường cong nữ tính giờ đang đầy lên bởi con anh đang lớn lên trong cô. Trái tim anh phồng lên bởi hạnh phúc khi anh đặt tay lên cái bụng căng tròn của cô, cảm nhận con anh đang quẫy đạp trong đó.

Sarah nhìn xuống bàn tay Devlin, đôi tay lớn màu nâu đang đặt trên bụng mình. “Trông em béo như Bessie già ý,” cô thì thầm.

“Em không béo,” cúi người, anh hôn lên vai cô, ngực cô. “Em đang mang thai con chúng ta, và em chưa bao giờ đẹp hơn lúc này.”

Khi anh nhìn cô như vậy, đôi mắt anh ngập tràn sự ngưỡng mộ, sao cô có thể nghi ngờ anh được chứ?

Nghiêng đầu, Sarah tháo kẹp tóc, để mái tóc buông lơ lửng thành những lọn sóng xõa xuống lưng và vai mình.

Trái tim cô bắt đầu tăng tốc khi Devlin vùi bàn tay vào mái tóc mình, đôi môi anh như mang theo một vết lửa khi anh hôn lên má cô, đường cong nơi cần cổ, xuống hõm vai cô.

Cô run lên vì khoái cảm khi bắt đầu cởi quần áo cho anh, đôi tay cô lướt trên cơ thể cơ bắp cứng rắn của anh. Họ thật khác nhau, cô thầm nghĩ. Tóc cô sáng màu trong khi tóc anh thì đen, anh cao và có đôi vai thật rộng trong khi cô thì thấp và mảnh dẻ. Và họ vừa khít với nhau một cách hoàn hảo.

Tràn ngập sự dịu dàng trong tim mình, Sarah lần theo vết sẹo khủng khiếp phá hỏng cơ thể thật đẹp của anh. Là vết thương từ dao đã cũ, vết sẹo cắt ngang qua má trái Devlin, xuống đến cổ anh, sau đó kéo xuống ngực và bụng kết thúc phía bên đùi phải.

Cô nhìn vào tay mình, đang đặt trên đùi anh. Làn da cô, dù giờ đang ngập trong ánh mặt trời, vẫn mang màu trắng ngà, anh thì lại có nước da màu đồng bóng, mịn và thật đẹp. Cô không bao giờ cảm thấy mệt mỏi trước những cái vuốt ve của anh, trước ánh mắt anh.

Devlin nhắm mắt, những cái vuốt ve của Sarah khiến anh lả đi. Cô là người phụ nữ duy nhất có đủ mọi lý do để được quyền căm ghét anh, người phụ nữ duy nhất không lùi bước e sợ những vết sẹo của anh, người phụ nữ không hề quan tâm dù anh có là con lai đi chăng nữa.

Thật kỳ diệu khi cô chưa bao giờ đổ lỗi cho anh về cuộc tấn công nhà cô hay về cái chết của chồng cô.

Mở mắt, anh quan sát những ngón tay cô đang lướt dọc theo vết sẹo trên ngực mình. Cô cũng đã vuốt ve những vết sẹo của anh khi họ làm tình với nhau lần đầu tiên. Đó là ký ức anh sẽ không bao giờ quên được.

*“Đừng.” Anh bắt lấy tay cô trong tay mình trước khi cô có thể chạm vào anh.*

*“Em muốn mà.”*

*“Tại sao?”*

*“Để chứng minh cho anh thấy nó chẳng hề quan trọng đâu.”*

*“Thật sao?” anh hỏi, biết rằng cô có thể nghe thấy sự cay đắng trong giọng mình, nỗi sợ hãi bị từ chối.*

*“Em yêu anh, Devlin,” cô nói khẽ. “Những vết sẹo đó chẳng là gì cả.”*

*“Anh không phải Devlin. Anh là Toklanni. Anh không phải đàn ông da trắng, anh là con lai. Em có thể chấp nhận được điều đó không?”*

Em có thể chấp nhận được điều đó không? Anh đã e sợ khi tin rằng họ có thể sống bên nhau, nhưng Sarah đã từ chối để nỗi sợ hãi ngăn cách họ. Cô yêu anh vô cùng, rất nhiều, không đòi hỏi điều gì, ngoài việc anh yêu lại cô là đủ.

Thì thầm tên cô, anh đưa cô lên giường và làm tình với cô ở đó, đắm chìm trong sự mềm mại của cô, sự ngọt ngào của cô, nghe cái tên Da đỏ của mình trên làn môi cô.

“Tاكلanni.” Cô thì thầm tên anh lần nữa và lần nữa và lần nữa khi họ tiến dần tới đỉnh cao của khoái lạc, và khi đắm mình trong cô, anh cầu nguyện rằng lần này *Usen* sẽ ban phước cho họ một đứa trẻ khỏe mạnh.

Sarah ngân nga khe khẽ khi cô chuẩn bị bữa tối. Nhìn ra ngoài cánh cửa sổ bếp, cô có thể trông thấy Danny và Devlin đang rửa ráy bên máy bơm nước.

Danny, giờ đã được mười một tuổi, cao lêu nghêu. Mái tóc cậu bé, cùng màu với mái tóc vàng của cô, đang rất cần cắt bớt. Cậu bé đang cười với điều gì đó Devlin vừa nói, hàm răng trắng lấp lánh trong ánh mặt trời lúc chiều muộn, và cô cảm thấy trái tim mình tràn đầy hạnh phúc. Thằng bé là một cậu bé ngoan, trung thực, thẳng thắn và lịch sự, luôn muốn làm vui lòng mọi người.

Nhưng rồi Devlin lại lần nữa thu hút ánh nhìn của cô. Đang cởi trần, anh thật đúng là một kiệt tác đáng để nhìn ngắm.

Những giọt nước đang bám lên làn da anh. Cơ bắp của anh lượn sóng khi anh giữ nước khỏi mái tóc dài ngang lưng của mình, sau đó dùng khăn lau khô cơ thể. Anh trông thật tuyệt vời, cao và gầy, làn da anh ánh lên màu đồng sẫm và mịn, mái tóc anh mượt và đen như lông quạ. Trong suốt bốn năm hôn nhân, anh chưa một lần cao giọng giận dữ. Anh đối xử với Danny như con ruột của mình; anh đối xử với cô đầy tôn trọng và vô cùng dịu dàng, và mong đợi Danny cũng sẽ hành xử y như vậy. Cô không thể đòi hỏi một người đàn ông kiên nhẫn và tốt bụng hơn thế để là một người cha cho con trai mình, không thể đòi hỏi một người đàn ông hiền lành và nhiều yêu thương đến thế để làm chồng mình.

Anh vẫy tay khi trông thấy cô bên cửa sổ, và cô vẫy tay chào lại, ngạc nhiên rằng sự mới mẻ trong tình yêu của họ không hề mai một, mỗi sự đụng chạm của anh vẫn khiến cô run lên với khao khát.

Devlin khoác tay lên vai Danny và họ cùng nhau bước vào nhà.

Sarah mỉm cười với hai người đàn ông của đời mình. Đây luôn là quãng thời gian yêu thích của cô trong ngày, khi họ ngồi bên bàn cùng nhau, thảo luận về các sự kiện xảy ra trong ngày, lập kế hoạch cho ngày mới.

Cô cảm thấy niềm vui sướng làm hồng đôi má mình khi Devlin bắt gặp ánh mắt cô lần nữa và lần nữa, đôi mắt đen của anh tràn đầy tình yêu và sự tận tâm. Anh biết cô muốn có thêm con, cô đã vô cùng tuyệt vọng trước sự ra đi của hai đứa trước. Một đứa chết non; đứa còn lại ra đi sau khi được ba tháng tuổi. Devlin không muốn cô mang thai nữa, nhưng cô xin anh để mình cố gắng thêm lần này. Và thật khó cho anh để có thể từ chối cô bất cứ điều gì, anh đã đồng ý thử thêm lần nữa.

Sarah đặt một bàn tay bảo vệ lên bụng mình, cầu nguyện rằng đứa trẻ này sẽ sống sót.

Devlin dậy sớm sáng hôm sau, cẩn thận không đánh thức Sarah khi anh mặc đồ và rời khỏi phòng. Danny đang đợi anh trong bếp, đã mặc đồ sẵn sàng để lên đường.

Sau khi uống xong li cà phê nóng, Devlin vợ lấy yên ngựa của mình và họ rời khỏi nhà. Vài phút sau, họ đã hướng về ngọn đồi bên kia sông. Nếu *Usen* dõi theo họ, họ sẽ ra về với chiến lợi phẩm tươi ngon. Một con nai, nếu họ may mắn, có thể là một cặp thỏ hoặc gà, cũng là tốt rồi.

Danny liếc nhìn người đàn ông đang cưỡi ngựa bên cạnh mình, trái tim cậu bé tràn đầy sự tôn trọng và lòng ngưỡng mộ. Cậu chỉ có ký ức mơ hồ về người cha thật sự của mình, nhưng cậu biết từ sâu tận trong tim mình rằng người cha thật sự của cậu cũng không thể yêu quý cậu nhiều hơn Devlin Dennehy được. Cậu nhớ lại lần đầu tiên khi trông thấy Devlin trong khu trại Apache. Ban đầu, cậu rất sợ, người đàn ông có gương mặt đầy sẹo cao lêu nghêu đã chiến đấu với chính anh trai mình để giải cứu cậu bé da trắng đang sợ hãi từ những người da đỏ. Nhưng sự sợ hãi đã nhanh chóng biến mất, được thay thế bởi sự nhân hậu trong đôi mắt đen của Devlin, trong giọng nói trầm tĩnh kiên nhẫn của anh.

Trong những năm sau đó, Danny đã học được rất nhiều về cách người Apache sống. Devlin đã dạy cậu rằng người Apache luôn coi tất cả những người khác là kẻ thù của mình. Một chiến binh có thể giết hoặc bị giết, họ có thể ăn cắp từ kẻ thù mà không bị buộc tội, thậm chí còn được vinh danh. Từ khi mới được sinh ra, tất cả các cậu bé đều muốn trở thành một chiến binh. Sự thương xót là điều hoàn toàn không được đề cập tới. Sự tin tưởng là đức tính được đề cao. Một người Apache không ăn cắp từ chính người của mình; anh ta sẽ chia sẻ nó với những người khác nếu họ cần. Cha mẹ luôn yêu thương con cái họ, họ đối xử với người già bằng sự tôn kính.

Bên cạnh việc kể cho cậu về lịch sử Loài người, Devlin còn dạy cậu cách săn bắn và chiến đấu, cách tham gia một trận đấu dù lớn dù nhỏ, cách ẩn mình, sử dụng cung tên cũng như một khẩu súng trường. Kỹ năng của Devlin với một cây cung thật đáng ngưỡng mộ. Anh có thể bắn một mũi tên xa năm trăm mét với độ chính xác chết người.

Hôm nay, cậu sẽ được đi săn bằng cung tên. Nó là một món vũ khí mạnh mẽ, được gia cố bằng nhiều lớp dây gân. Mũi tên của cậu dài hơn ba feet, làm từ loại gỗ nhẹ nhưng bền chắc.

Họ cưỡi ngựa hơn một giờ. Đôi khi Devlin hỏi Danny cậu bé trông thấy gì – cậu có nhận thấy dấu vết của đàn sói bên bờ suối không, có trông thấy phần còn lại của một con nai được chôn tạm bợ trong một bụi cây hay không?

Khi họ đến gần chân núi, cuộc trò chuyện chấm dứt và Danny cảm thấy tim mình bắt đầu đập dồn dập hơn khi trông chờ buổi đi săn. Nhưng trước tiên, là lời cầu nguyện gửi đến Đấng tối cao, cầu xin sự hướng dẫn và phúc lành từ Ngài dõi theo nỗ lực của họ.

\*\*\*

Sarah ấn một tay lên lưng khi cô đứng thẳng dậy từ bồn giặt. Devlin đã cảnh cáo cô không

được tham công tiếc việc, và hôm nay cô quyết định nghe lời anh. Quần áo có thể chờ được.

Quay vào nhà, cô đặt một nồi nước nấu trà, sau đó ngồi xuống bên bàn ăn, kê cao chân lên một chiếc thùng lật ngược. Ah, thật tuyệt khi được ngồi xuống.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, cô tự hỏi Devlin đã sẵn được con nai nào chưa, có lẽ quần áo Danny có thể mặc thêm một năm nữa trước khi quá chật, không biết đứa trẻ cô đang mang bên dưới trái tim mình là một bé trai hay bé gái. Thật hồi hộp, cô hy vọng đó sẽ là một bé gái với mái tóc đen và đôi mắt tối màu của Devlin. Nhưng không quan trọng, dù là trai hay gái, đứa trẻ vẫn được chào đón, vẫn sẽ đáng yêu. Cánh tay cô khao khát việc ôm lấy một đứa trẻ. Con của Devlin. Cô yêu anh biết bao! Trong những tuần đầu tiên sau cái chết khủng khiếp của Vern. Devlin đã mang thức ăn và củi cho cô, đã ở thật gần, để đảm bảo cô được an toàn. Trong vòng tay anh, cô tìm thấy sự dịu dàng, cảm giác bình yên thân thuộc, điều mà cô không thể tìm thấy ở bất cứ nơi đâu khác.

Cô đang pha một tách trà thì nghe thấy tiếng vó ngựa bên ngoài. Nghĩ rằng Devlin trở về sớm, cô vội vã bước ra cửa sau.

Nhưng nụ cười chào đón chết lặng trên môi khi cô đối mặt với cơn ác mộng xưa cũ của mình. Bước lùi lại, cô quay người chạy trốn trở vào trong sự an toàn của ngôi nhà, một tiếng thét bật ra khỏi cổ họng cô khi người đàn ông da đỏ nắm lấy tóc và giật cô lại.

“Không!” Cô rít lên, sợ hãi muốn bệnh bởi sự khắc nghiệt trên gương mặt anh ta, bởi sự hoang dã trong đôi mắt đen lạnh lùng kia. “Không!”

Không phải lần nữa chứ.

Người chiến binh đang nói chuyện với cô, lời anh ta thật khắc nghiệt, âm giọng phát ra từ yết hầu, và hoàn toàn chẳng chút ý nghĩa. Cô quan sát, đóng băng vì sợ hãi khi anh ta đưa tay lên bụng cô.

“*No apu,*” anh ta nhận xét, và sau đó mỉm cười, hàm răng trắng sáng tương phản với màu sơn đen góm ghềnh bao phủ gương mặt anh ta.

Trong tâm trí hỗn loạn của mình, cô nhận ra người da đỏ hài lòng vì cô đang mang thai.

Cô cũng nhận ra anh ta không phải người Apache. Phản ứng đầu tiên của cô là nhẹ nhõm. Những người Apache đã giết Vern. Sự nhẹ nhõm của cô nhanh chóng biến thành nỗi tuyệt vọng. Với người Apache có lẽ cô còn có cơ hội. Dù sao thì họ cũng là đồng bào của Devlin.

Cô hét lên khi người chiến binh kéo cô về phía ngựa của anh ta; hét lên lần nữa khi anh ta trói tay cô lại, nhét một miếng giẻ bẩn vào miệng cô. Khi đã xong, anh ta nhấc cô lên lưng con ngựa thiện của mình và phóng lên phía sau cô.

Chỉ khi đó cô mới nhận ra những người da đỏ khác ở xung quanh. Cô cảm nhận một nỗi buồn tràn ngập khi một trong những chiến binh kia đang cầm chiếc mũ bonnet xanh Vern đã

mua cho cô nhiều năm trước. Cô chưa bao giờ có dịp để dùng chiếc mũ; giờ thì cô không bao giờ còn muốn dùng nó nữa. Một người da đỏ đang dùng chiếc tạp dề của cô và bên tay kia là hộp nhạc gỗ anh đào của mẹ cô.

Cảm thấy muốn bệnh, cô nhìn những món đồ vô giá của mình được mang ra ngoài.

Một đám mây bụi tung mù trời khi những người da đỏ thả đàn ngựa gia đình ra. Cô nghĩ về việc Devlin đã dành hàng giờ để huấn luyện chúng, kiểm chế những con ngựa để có thể cưỡi được chúng. Tất cả thời gian và nỗ lực đó, giờ đổ sông đổ bể. Tiếng gà kêu quang quác khi vài chiến binh xua đàn gà ra. Nếu là vào thời điểm khác, cô hẳn là đã ngưỡng mộ kỹ năng của họ, nhưng giờ thì cô chỉ cảm thấy cơn tuyệt vọng tăng theo từng phút trôi qua.

Cô khóc nức khi trông thấy ngọn lửa đầu tiên liếm trên các bức vách của ngôi nhà. Nhà của cô. Cô đã rất hạnh phúc ở đó suốt bốn năm qua. Cô nghĩ về chiếc nôi Devlin đã làm cho con họ, chiếc áo cô đã may cho Danny, về những món đồ Trung Quốc cô đã mang theo từ phía đông. Tất cả giờ mất hết rồi, tất cả.

Cô gửi ánh nhìn cuối cùng về phía ngôi nhà khi những người da đỏ quay ngựa đi, biết ơn rằng Danny và Devlin sẽ không phải chịu chung số phận khủng khiếp đang chờ đợi mình.

### CHƯƠNG 3

Devlin ngửi thấy mùi khói từ xa trước khi anh trông thấy ngọn lửa. Nỗi sợ hãi siết chặt trái tim khi anh thúc ngựa lao đi.

*Sarah! Làm ơn, Chúa ơi, hãy để cô ấy được an toàn.*

Anh lập đi lập lại lời cầu nguyện thăm lặng lần nữa và lần nữa khi lao về phía ngôi nhà, cảm thấy trái tim mình đóng băng khi lội qua dòng sông. Kho thóc đang cháy; ngôi nhà thì gần như biến mất.

Anh ghì cương, chạy nhanh ngay khi chân vừa chạm đất trước cả khi con ngựa kịp dừng lại.

“Sarah! Sarah!” Anh hét gọi tên cô khi đi vòng quanh ngôi nhà, không thể đến được gần bởi sức nóng của ngọn lửa.

“Mẹ!”

Anh nghe tiếng Danny, và rồi cậu bé đang ở ngay bên anh. “Có phải mẹ...?”

“Cha không biết.” Devlin hít sâu một hơi, nín thở trước khi để nó thoát ra với một tiếng thở dài nặng nề. “Ở đây trong khi cha kiểm tra xung quanh nhé.”

Di chuyển một cách thận trọng, Devlin đi vòng quanh ngôi nhà, tìm kiếm các dấu hiệu. Anh cảm nhận trong khoảnh khắc sự nhẹ nhõm khi trông thấy các dấu hiệu của Sarah, vết đế giày không thể nhầm lẫn của cô bên cạnh cách dấu vết của dân da đỏ.

Mọi chuyện đã rõ, tất cả các dấu vết đều ở đó. Cô rời đi bằng cửa sau, bị bắt bởi người Comanche, theo như dấu vết những đôi giày da đánh. Vật lộn đấu tranh cô đã bị kéo ngang qua sân và bị bắt lên lưng ngựa. Kẻ bắt giữ ngồi chung ngựa với cô và họ đã rời đi, dắt theo đàn ngựa Devlin đã huấn luyện trong suốt ba tháng qua. Nhưng những con ngựa không quan trọng. Không gì quan trọng bằng Sarah.

Devlin liếc nhìn căn nhà và chuồng ngựa, giờ đang cháy âm ỉ trong đồng than hồng đã ra tro, và cảm thấy cơn thịnh nộ dâng lên trong mình. Tất cả mọi thứ Sarah yêu quý, tất cả những gì họ đã gây dựng, đều đã bị phá hủy.

“Mẹ... cha có thể nói nếu như mẹ...” tiếng Danny nghẹn lại bởi tiếng nấc.

“Mẹ vẫn còn sống.” Devlin lên tiếng. Nghẹn lời bởi cơn giận dữ, anh choàng tay qua vai cậu bé.

Danny quay đầu đi, không muốn Devlin trông thấy những giọt nước trong mắt mình. Khóc lóc là thể hiện sự yếu đuối. Chắc chắn cha nuôi của cậu không bao giờ khóc. Cha là một người đàn ông mạnh mẽ, tự tin, tự chủ, một người đàn ông biết mình là ai và mình là gì và cảm thấy vô cùng thoải mái với nhận thức đó.

“Không sao đâu, *ciye*,” Devlin nói, siết chặt vai cậu bé. “Đừng bao giờ xấu hổ vì những giọt nước mắt của con.”

“Đàn ông không khóc lóc.”

“Chắc chắn là có.”

Danny khịt mũi ồn ào. “Cha đã bao giờ khóc chưa?”

“Một hoặc hai lần,” Devlin thừa nhận, nhớ lại hòng anh nghẹn lại khi nước mắt dâng đầy trong ngày anh đưa Danny trở lại trong vòng tay mẹ cậu bé. Đó là ký ức anh đã đặt nó ngay bên cạnh trái tim mình.

Devlin siết chặt vai Danny lần nữa. “Chúng ta đang lãng phí thời gian rồi.”

“Vâng.” Danny cưỡng lại những giọt nước mắt đang dâng lên. “Đi thôi cha.”

“Cha sẽ đi một mình, *ciye*.”

“Nhưng...”

“Cha xin lỗi, cha biết con muốn giúp, nhưng cha sẽ đi nhanh hơn nếu đi một mình.” Anh vò rối tóc cậu bé một cách triu mến. “Bên cạnh đó, nếu có bất cứ điều gì xảy ra với con, mẹ con sẽ không bao giờ tha thứ cho cha.”

Danny không tranh cãi. Không nói lời nào, cậu bé quăng mình lên yên ngựa, đôi mắt xanh ánh lên sự trách móc im lặng.

“Chúng ta sẽ dừng lại ở nhà Loomis và xem xem họ có thể cho con ở lại vài ngày không,” Devlin nói to những suy nghĩ của mình. “Con sẽ được an toàn ở đó.” Gia đình Loomis ở rìa thị trấn và đủ lớn để cho đôi đám người Comanche đã tấn công kia mở tiệc ở đó.

Danny gật đầu và Devlin cảm thấy mình vô cùng yêu thương cậu bé, nhưng giờ không phải lúc. Anh muốn lên đường thật nhanh, xuyên qua lãnh thổ da đỏ. Đó là một cách mạo hiểm, nhưng anh cũng không muốn mạo hiểm sự an toàn của Danny.

Joe Loomis đang cày ruộng khi họ tới nơi. Loomis trông như một con gấu khổng lồ với mái tóc nâu bù xù, mắt nâu và nụ cười thân thiện. Nhưng giờ anh ta đang không hề mỉm cười khi anh ta bước ngang qua ruộng.

“Có chuyện gì vậy?” anh hỏi, ánh mắt thăm dò trên gương mặt Devlin. “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Bọn Comanches. Chúng đốt nhà chúng tôi và bắt cóc Sarah.”

Loomis khẽ chửi thề. “Tôi sẽ lấy súng và đi với anh.”

“Không.” Devlin đặt tay lên vai người đàn ông. “Tôi đánh giá cao đề nghị đó, nhưng tôi nghĩ tốt hơn tôi nên đi một mình. Tôi muốn để Danny lại đây.”

“Chắc chắn rồi, chắc chắn rồi.” Loomis gật đầu đồng ý. “Anh sẽ cần lương thực. Danny, vào nhà và nói cô Mary Kate chuẩn bị bữa ăn đủ dùng trong hai hoặc ba ngày. Còn giờ thì, tôi có thể làm gì cho anh nữa không?”

“Tôi muốn mượn một cái áo khoác ấm, có lẽ là thêm đôi găng tay. Một cái chiếu ngủ.”

“Tất nhiên rồi. Còn gì nữa không?”

“Có lẽ hết rồi.”

“Vào nhà đi. Anh có thể dùng một tách cà phê nóng trong khi tôi chuẩn bị đồ cho anh.”

Mary Kate khẳng khái việc anh phải ăn một bữa nóng sốt trước khi lên đường. Cô thúc giục trong khi anh ăn, khẳng định anh cần ăn thêm một lát bánh mì, nhắc nhở rằng sẽ phải một khoảng thời gian nữa anh mới lại được ăn một bữa ăn tự nấu. Cô là một người giản dị, với mái

tóc nâu và đôi mắt buồn màu xanh nhạt. Cô đã sinh bảy cậu con trai trong tám năm hôn nhân và sự căng thẳng luôn hiển hiện trong cô. Nhưng cô là một người phụ nữ tử tế giống như cách cô đang thúc giục Devlin.

“Đừng lo lắng cho Danny khi anh đi,” cô nói, đổ đầy một tách cà phê cho Devlin.

“Chúng tôi sẽ chăm sóc cậu bé. Cậu bé tội nghiệp. đầu tiên là cha bị giết bởi những kẻ man rợ kia, và giờ thì là mẹ...”

Mary Kate ngừng lời, má cô hồng lên khi nhìn chăm chăm Devlin. “Tôi xin lỗi, tôi...”

Cô liếc nhìn đi, nhưng không phải trước khi anh trông thấy sự sợ hãi ánh lên trong đáy mắt cô.

“Quên đi, Mary Kate.”

Anh kết thúc tách cà phê nhanh chóng, cảm ơn cô vì bữa ăn và rời khỏi bếp, bị kích động bởi sự bối rối bất ngờ của cô, giận dữ trước phản ứng của mình với nó. Họ đã là hàng xóm trong suốt bốn năm qua. Anh đã cùng Joe xây cất một chuồng ngựa mới, anh cũng từng ngồi ăn cùng bàn với họ, mời họ tới nhà chơi nữa, và khi cô nhìn anh như vừa xong, anh lại cảm thấy mình như một người lạ.

Danny và Joe đang ở bên ngoài.

“Tất cả mọi thứ đã sẵn sàng,” Loomis lên tiếng. “Đồ đạc đã được đóng gói. Tôi đã sắp thêm một cốc pha cà phê cũ và một gói thịt. Tôi cũng để thêm một khẩu colt trong túi yên, chỉ để phòng hờ thôi.”

“Cảm ơn anh, Joe.” Devlin bắt tay người đàn ông, sau đó vòng tay quanh vai Danny. “Nhớ phải ngoan nhé. Đừng gây bất kỳ rắc rối nào cho cô Loomis.”

Thở dài, anh ôm chặt lấy cậu bé. “Đừng lo lắng, *cíye*. Cha sẽ tìm thấy mẹ.”

Danny gật đầu. “Con biết cha sẽ tìm được mẹ mà.”

Không còn gì để nói thêm nữa. Ôm lấy cậu bé lần cuối, anh quàng mình lên yên ngựa và cưỡi đi.

\*\*\*

Sarah rên rỉ khi kẻ bắt giữ hạ cô xuống đất. Họ đã đi không ngừng nghỉ từ lúc sáng sớm, và với mỗi dặm, cô lại càng tuyệt vọng hơn nữa.

Cô run rẩy từ đầu đến chân khi giải quyết nhu cầu bản thân sau một lùm cây, quá mệt mỏi để quan sát xem có ai theo sau mình hay không. Vô số nỗi sợ hãi bủa vây trong tâm trí cô, lo sợ Devlin và Danny sẽ đuổi theo sau cô và bị giết chết, sợ rằng việc cưỡi ngựa như thế này sẽ

khiến cô mất em bé.

Vòng tay quanh chiếc bụng lùm lùm của mình, Sarah cầu nguyện cho con cô được an toàn, rằng cô sẽ sống cho đến khi đứa trẻ ra đời. Devlin đã từng nói với cô rằng người da đỏ rất yêu trẻ con, tất cả trẻ con. Cô chỉ hy vọng con cô sẽ có cơ hội sống sót.

Những người da đỏ tập hợp thành nhóm, trò chuyện và ra dấu khi họ đi qua một con suối. Một chiến binh mở túi yên và rút ra một miếng thịt khô. Sarah nhận lấy phần của mình. Ngồi trên nền đất cứng, cô nhai miếng thịt cứng và dai nhanh nhách, tự hỏi họ muốn giết cô luôn hay đợi cho đến khi về đến trại.

Người chiến binh đã bắt giữ cô đến đứng trước mặt cô và cô biết tới khoảnh khắc đứng tim vì sợ hãi, nhưng anh ta chỉ đưa cô túi da đựng nước và quay đi. Trong chốc lát, cô nhìn vào nó với vẻ ghê tởm, không muốn nghĩ đến việc uống từ một thứ trông như thể làm từ ruột động vật, nhưng rồi, cơn khát chiến thắng và cô uống một cách đói khát, không quan tâm rằng nước còn ấm, cố không nghĩ đến cả chục kẻ man rợ kia đã uống nó trước mình.

Mười phút sau, họ lên đường lần nữa. Cô cố gắng giữ cho tâm trí mình trống rỗng, cố không nghĩ về những điều đang chờ đợi mình phía cuối cuộc hành trình, nhưng rồi tất cả những câu chuyện kinh dị cô từng nghe kể vẫn cứ bao trùm tâm trí cô – những chuyện về việc phụ nữ bị cưỡng bức cho đến chết; chuyện về những người phụ nữ bị giết, đứa con đang mang thai của họ bị lôi ra khỏi tử cung; những lời thì thầm về những người phụ nữ bị bắt giữ, buộc phải trở thành trò tiêu khiển cho hết người đàn ông này đến người đàn ông khác để tồn tại.

Cô cắn môi khi một loạt hình ảnh khủng khiếp lấp đầy tâm trí, biết rằng cô thà chết còn hơn để bất kỳ tên man rợ nào đặt tay lên mình.

Nhắm mắt, cô cầu nguyện được giúp đỡ, cầu nguyện rằng Devlin không theo sau cô, rằng cô sẽ được chết đi trước khi bị làm nhục. Cô khóc vì đứa con trong bụng mình, vì Danny, vì Devlin. Khóc cho đến khi bản thân kiệt sức và cô ngất đi trong quên lãng.

Sự dừng lại đột ngột đánh thức cô. Mở mắt ra, cô trông thấy khu trại da đỏ lơ mờ trong đêm tối.

Cơ thể cô căng cứng và đau đón với từng cơ bắp, tiếng phản đối ghen lại trên môi khi kẻ bắt giữ nâng cô xuống ngựa.

Anh ta lăm bắm điều gì đó với cô khi anh ta cắt dây trói khỏi tay cô và ra hiệu về phía bóng tối bên ngọn lửa. Hy vọng anh ta hiểu được thông điệp im lặng của mình, cô bước về phía sau một bụi cây và giải quyết nhu cầu riêng. Trong khoảnh khắc, cô nhắm mắt lại. Cô mệt mỏi quá rồi. Và cũng đau nữa. Cô bị đau ở những nơi mà cô còn không biết được nó đau đến vậy cho đến lúc này.

Đứng dậy, cô nhìn qua bụi cây thấp. Những người da đỏ dường như đang bận rộn với việc chăm sóc những con ngựa của họ. Ít nhất thì không ai trong số đó dường như đang canh chừng

cô.

Nâng váy lên, cô bắt đầu bước xa khỏi khu trại, và rồi, khi cô đã đi được khá xa, cô bắt đầu chạy. Nỗi sợ hãi chấp cánh cho đôi chân cô và cô chạy một cách mù quáng giữa đêm tối, cầu nguyện rằng cô không ngã, rằng cô có thể tìm thấy một nơi để trốn.

Chỉ có tiếng gió bên tai, cô tiếp tục chạy, tia hy vọng nhỏ bé bắt đầu dâng lên trong ngực. Làm ơn, làm ơn, làm ơn... lời cầu nguyện âm lăng vang lên trong tâm trí cô.

Cơ thể cô đau nhức, phổi cô như bị thiêu đốt, mồ hôi nhỏ giọt xuống mắt cô, và cô vẫn tiếp tục chạy. Và rồi, theo sau là tiếng vang khắc nghiệt của ngày tận thế, cô nghe thấy tiếng vó ngựa ngay phía sau mình.

“Không!” Cô chạy nhanh hơn, như thế này thật không công bằng! “Không.”

Cô hét lên phản đối khi người chiến binh cúi xuống ngựa và nắm lấy eo cô, nâng cô lên ngựa.

Cánh tay anh ta như gọng kìm siết lấy cô áp vào mình. Anh ta đang la hét với cô, gương mặt anh ta méo mó bên dưới lớp sơn đen gớm ghiếc.

Khi họ quay lại trại, anh ta nhấc cô xuống ngựa sau đó trói tay cô, thật chặt.

“*Kahtu!*” anh ta nói, và đẩy cô xuống đất, ánh nhìn trong đôi mắt đen cảnh cáo cô phải ở yên nếu không sẽ gánh chịu hậu quả.

Như một sự trừng phạt, anh ta không cho cô ăn uống gì, và cuối cùng cô chìm vào giấc ngủ, những giấc mơ của cô bị ám ảnh bởi hình ảnh khủng khiếp của việc bị hãm hiếp, tra tấn trong tay những kẻ man rợ nhắm tâm kia.

Buổi sáng đến quá sớm.

Cô được cho một miếng thịt thô cháy để ăn và một chút nước uống cho bữa sáng, được phép giải quyết vấn đề cá nhân và sau đó họ lại lên đường, về hướng nam, hướng Staked Plains.

Sarah gửi ánh nhìn cuối cùng về phía sau, một cơn rừng mình chạy dọc sống lưng khi cô gửi lời chào tạm biệt trong im lặng tới tất cả những gì cô từng biết, tất cả những người cô từng yêu thương, giờ thì chắc chắn rằng Devlin sẽ chẳng tìm lại cô được nữa rồi.

## CHƯƠNG 4

Xương cốt Devlin rải rời khi anh ghì cương ngựa để nghỉ đêm.

Xuống ngựa, anh kiểm ít gỗ châm lửa, co ro trong chiếc áo Loomis đã đưa trong khi vun các cành củi khô để nhóm lửa.

Anh ăn ít đồ ăn Mary Kate đã đóng gói cho mình, gần như không nhận biết được mùi vị của chúng. Tất cả những gì anh nghĩ được là Sarah, đang mang thai được bảy tháng rưỡi và nằm trong tay tên cướp Comanche.

Anh nhai một miếng bánh mì nâu, sự thất vọng dâng lên theo từng phút trôi qua. Anh không thể ghét những người da đỏ, anh buồn bã nghĩ. Anh đã từng sống với họ. Anh biết cảm nhận của họ, tại sao họ lại tấn công ngôi nhà. Tại sao họ đánh cắp lũ ngựa, bắt cóc người phụ nữ của anh. Cách đây không lâu, anh cũng đã làm những việc tương tự. Nếu anh không đi theo Noche đột kích khu trại của Sarah, anh sẽ không bao giờ gặp được cô. Và giờ thì cô đang ở trong tay một tên chiến binh khác...

Anh cảm thấy những cảm xúc của mình đột ngột tăng nhanh, nhưng không phải sự giận dữ, mà là sự ghen tuông; sự ghen tuông đen tối sâu thẳm ngập tràn trong từng thớ thịt mình. Cô là người phụ nữ của anh, vợ anh, và anh sẽ giết bất kỳ gã đàn ông nào dám đặt tay lên cô.

Khi ăn xong, anh dập lửa và rời đi.

Anh đi theo con đường mòn, qua tất cả những nơi toán chiến binh dừng lại nghỉ ngơi, một cảm giác nhẹ nhõm thoáng qua khi anh trông thấy dấu chân Sarah. Ơn Chúa, cô còn sống. Đó là tất cả những gì quan trọng.

Anh đi theo đường mòn trong ba giờ tiếp theo khi phát hiện ra ba chiến binh Comanche rõ ràng được cử ở lại để giải quyết kẻ không mời.

Họ phát hiện ra anh ngay lúc anh phát hiện ra họ. Cả ba tiến về phía anh. Hai người được trang bị cung tên, người thứ ba sử dụng một khẩu súng trường. Nguyên rửa, Devlin quay ngựa và phóng sang bên, hy vọng anh có thể nhanh hơn đám người da đỏ.

Anh nghe thấy tiếng hét xung trận khi họ đuổi theo anh và anh cúi xuống phía cổ ngựa, thì thầm bảo nó phóng nhanh hơn, cảm thấy sự sẵn sàng của nó.

Anh khẽ chửi thề khi một mũi tên rít lên bên tai mình. Cảm thấy nó, tiếng giạt của một khẩu súng trường. Cơn đau bùng lên bên phía chân trái anh và rồi con ngựa ngã xuống, mặt đất đập thẳng vào anh. Trong khoảnh khắc, chỉ còn bóng tối. Khi thế giới ngừng quay, anh nằm ngửa lại. Trong thấy con ngựa nằm cách đó vài mét, cố gắng đứng lên trên bàn chân run rẩy với một mũi tên ghim trên cổ. Âm thanh tiếng vó ngựa thu hút sự chú ý của anh và anh liếc qua vai trông thấy các chiến binh đang cưỡi ngựa về phía mình. Anh chửi thề khi nhận ra khẩu súng của mình không còn nằm trong tầm với.

Anh cố gượng đứng lên khi nghe thấy một tiếng hét. Quỳ trên tay và đầu gối, anh trông thấy cả chục chiến binh Apache đang âm ầm phóng qua cánh đồng.

Đám người Comanche ngay lập tức cúp đuôi chạy mất. Chín trong số các chiến binh Apaches đuổi theo; ba người còn lại cưỡi ngựa về phía Devlin.

“Ho, người anh em,” anh lên tiếng, tiếng Apache nghe thật lạ trên đầu lưỡi.

Người chiến binh trẻ tuổi đứng bên trái anh cười nhạo. “Người anh em?” Tiếng cười của anh ta nghe đầy khinh miệt.

Devlin gật đầu. “Tôi là Toklanni, em trai Noche.”

Các chiến binh kia khẽ chửi thề, vẻ mặt họ chuyển từ sự chế nhạo sang tôn trọng.

Họ buộc chặt một dải dây da phía trên đùi anh khi phẫu thuật gấp viên đạn ra; sau đó một trong số các chiến binh băng vết thương đang chảy máu bằng một mảnh vải xé từ áo Devlin.

Xong xuôi, họ gom vũ khí lại và lên đường. Một trong số họ đưa con ngựa thoát khỏi sự đau khổ của nó, và rồi họ hướng về nhà, với Devlin ngồi phía sau một chiến binh.

Anh khẽ nguyền rủa khi mặt trời dần lên. Khu trại của người Apache nằm ở hướng tây; trong khi Sarah lại được đưa về hướng nam. Nhưng giờ anh chẳng thể làm được gì với nó cả

Trời vừa tối khi họ đến được trại người Apache. Đến lúc đó, tấm vải quấn quanh chân anh đã ướt đẫm máu và anh đang bị cơn sốt thiêu đốt.

Anh chỉ mơ hồ nhận thức được việc mình được nhắc khỏi ngựa, đưa vào một căn lều, được đắp lên người một tấm lông thú. Anh nghe thấy những tiếng nói phía xa xa, tiếng rên rỉ dâng lên trong hòng khi một người nào đó kiểm tra vết thương, khiến cơn đau dâng lên sau mỗi cái chạm nhẹ.

Âm thanh và hình ảnh trở nên mờ nhạt... tiếng thì thầm huyền ảo, mùi ngòn ngọt của cây xô thơm, hương vị trà xanh làm từ vỏ cây. Anh hét lên, khi cơn đau xuyên thẳng qua cơ thể, như thể có ai đó đặt một lưỡi da nóng lên vết thương trên đùi mình, và rồi mọi thứ tối đen.

*Anh đang ngồi xổm phía bên kia dòng suối, khuất sau đám cây bụi và một cây gỗ gòn lớn khi quan sát người phụ nữ đi về phía dòng suối. Cô dừng lại bên một phiến đá phẳng và ngồi xuống, tháo giày cùng vớ ra; và rồi, cô nâng váy lên để giữ chúng được khô ráo, rồi bước xuống nước, khẽ ré lên bởi làn nước lạnh châm chích bàn chân và mắt cá chân mình.*

*Anh thích ngắm nhìn cô, thích cách cô di chuyển, duyên dáng như cành liễu đung đưa trong gió. Tóc cô bắt lấy ánh sáng của mặt trời, và những giọt nước đang bám trên chân cô lấp lánh như những giọt sương. Đôi lúc, khi anh ngắm nhìn cô, anh thấy được trong cô một người phụ nữ hoàn toàn trưởng thành, chín muồi và vô cùng đáng khao khát...*

“Sarah.” Anh thức giấc khi âm thanh của tên cô vang vọng trong tai mình, cảm nhận một bàn tay đang đặt trên trán mình.

“Ngủ đi nào, Toklanni,” giọng nó thì thầm khe khẽ. “Tất cả đều ổn mà.”

“Sarah?”

“Giờ thì ngủ đi nào,” giọng nói lặp lại.

Anh cố gắng để trông thấy gương mặt cô, nhưng tất cả những gì anh có thể trông thấy trong bóng tối là hình dáng mờ mờ của một phụ nữ với mái tóc thật dài. Câu hỏi thiêu đốt tâm trí anh, nhưng mi mắt anh lại có cảm giác nặng như chì. Anh nghe tiếng người phụ nữ nói với mình lần nữa, và những lời cô nói ru anh vào giấc ngủ.

Khi anh mở mắt ra lần nữa, Noche đang ngồi bên cạnh anh.

“*Chickasay*,” Devlin thì thầm.

Noche gật đầu. “Chú đã ở bên vùng đất của bóng tối khá lâu rồi, em trai.”

“Bao lâu?”

“Hai giấc rồi.”

Hai giấc. Devlin khẽ nguyên rửa, nghĩ về khoảng thời gian anh đã để vượt mất. Giờ thì các dấu vết gần như đã biến mất. Mỗi phút trôi qua Sarah sẽ tiến sâu hơn tới vùng đất của người Comanche.

“Chú đã mất khá nhiều máu,” Noche lên tiếng. “Chú nên nghỉ ngơi.”

“Em phải đi.” Devlin ngồi dậy, lần đầu nhận thức được việc mình đang khóa thân bên dưới đám lông thú. Cơn bỏng rất đau nhói dọc theo phía bên chân trái anh.

“Chuyện gì khiến chú phải vội vàng đến vậy?”

“Bọn Comanche đã bắt cóc Sarah rồi.”

“À, người phụ nữ da trắng mà lẽ ra chú phải giết đó.”

“Cô ấy là vợ em, Noche. Và cô ấy đang mang thai.”

Nỗ lực, anh buộc mình phải đứng dậy, nhưng bên phía chân trái của anh từ chối nâng đỡ trọng lượng cơ thể và anh ngã trở lại trên đám lông thú, một tiếng chửi thề nghẹn lại phun ra từ môi anh.

“Toklanni! Em không thể đi lại sớm thế được.”

Devlin mỉm cười khi vợ Noche vội vã bước vào lều. Cô đã từng là một người rất đáng yêu, nhưng cô đã bị một thợ săn trâu làm bị thương và đã để lại sẹo trên gương mặt cô.

Giờ thì anh đã nhận ra giọng nói anh nghe trong bóng tối chính lại giọng nói của cô.

“Chị khỏe không, chị gái?”

“Chị khỏe.” Cô vỗ nhẹ vào chiếc bụng tròn lẳn như trái dưa của mình. “Bọn chị có một đứa con.”

Devlin gật đầu. “Em có thấy.”

Anh quan sát khi cô chuẩn bị đồ ăn cho họ. Anh cảm thấy không thoải mái khi ở trong lều của anh trai mình. Họ đã chia tay không mấy tốt đẹp cách đây bốn năm. Giờ thì vực thẳm của thời gian và những cảm xúc hỗn loạn đang chắn giữa họ và anh thật không biết phải làm sao để vượt qua nó.

Họ ăn trong im lặng. Bên ngoài vọng vào tiếng nói cười của những đứa trẻ đang chạy quanh làng. Anh nghe thấy tiếng một người đàn ông reo lên phấn khích và kết luận rằng có thể một tốp chiến binh đang đánh bạc gần đó.

Hương thơm của thịt rang lảng vảng trong lều, cùng mùi của bụi, và ít mùi của cây xô thơm. Và vượt lên tất cả là mùi của núi rừng, của cây cỏ, mùi vị của chính trái đất này. Khi đã ăn xong, anh đặt bát sang bên và ngả người xuống lớp lông thú lăn nữa, tìm kiếm sự quên lãng khỏi những kỷ niệm trong giấc ngủ.

Ngày hôm sau anh cảm thấy khá hơn một chút. Ngồi bên ngoài, quan sát mọi người đi lại làm những công việc của họ. Những người đàn ông anh đã biết từ khi còn nhỏ đều tạt qua để chào hỏi; những người khác, anh không biết lắm, đều liếc nhìn anh dò xét và không mấy thân thiện, nhắc nhở anh rằng anh đã bỏ đi quá lâu rồi, rằng anh không còn là một phần của bộ lạc nữa. Tự trọng của anh bị tổn thương, nhưng anh không thể đổ lỗi cho những cảm nhận của họ được. Anh đã chọn một người phụ nữ da trắng hơn là những đồng bào của mình và một vài người trong số họ, bao gồm cả anh trai anh, sẽ không bao giờ tha thứ cho anh vì điều đó.

Ngồi đây, quần mình trong bộ lông thú dày, Devlin quan sát một vài cậu bé đang nhắm vào mục tiêu, sau khi thực hành chúng sẽ lần lượt được kiểm tra kỹ năng bắn cung.

Những kỷ niệm thơ ấu của anh tràn về. Chắc chắn là cuộc sống mà mọi cậu bé Apache đều mơ ước. Anh không phải chịu trách nhiệm về điều gì ngoài việc chạy chơi cả ngày dài. Anh đã học cưỡi ngựa, săn trâu và săn nai, săn thỏ và săn cáo, học thuộc những câu chuyện cổ tích về loài người và các con vật, học cách phân biệt một người bạn với một kẻ thù bằng dấu hiệu *moccasin*. Phân biệt dấu vết bàn chân, rìa chân, ngón chân khác nhau trên mặt đất. Giày da đánh miếng thì phổ biến trong các bộ lạc Plains phương Bắc. Người Comanche thì sử dụng da hoẵng làm gót giày, người Cheyenne sử dụng hai chiếc đuôi da hoẵng nhỏ hoặc một chiếc đuôi trâu kéo lê phía sau. Giày da đánh của người Apache có đế cao để bảo vệ chân người đi khỏi rấn và sạn cát. Đế giày làm bằng da sống cứng, bàn chân được bọc lại để bảo vệ khỏi gai xương rồng.

Ban đầu, anh được thực hành bằng một cây cung nhỏ và ngắn thực hành trên mục tiêu đơn giản, nhưng khi lớn hơn, anh bắt đầu được rèn luyện một cách nghiêm túc, theo dõi những con thỏ và những trò chơi nho nhỏ giúp những kỹ năng của anh với cây cung được cải thiện đáng kể, tất cả đều là để chuẩn bị cho cái ngày anh sẽ được chấp nhận trở thành một chiến binh.

Để trở thành một chiến binh không phải là chuyện dễ dàng, sẽ phải trải qua sự huấn luyện vô cùng nghiêm ngặt. Là một chiến binh mới, anh đã bị buộc phải lao vào nước đóng băng, chạy một đoạn dài trên đường đất gồ ghề với một chiếc gùi nặng trên lưng. Anh phải khẹp miệng lại và chỉ thở bằng mũi. Anh được huấn luyện để chế tạo vũ khí của riêng mình và dùng kỹ năng để sử dụng nó. Để kiểm tra sức chịu đựng, anh phải đi bộ trong một quãng thời gian dài vô cùng mà không được ngủ, và khi khóa huấn luyện kết thúc, anh bị gửi vào giữ vùng hoang dã và phải tồn tại bằng những kỹ năng học được trong vòng hai tuần.

Khi anh được 15 tuổi, anh đã sẵn sàng để tham dự buổi lễ của các chiến binh. Đó quả là khoảng thời gian vô cùng phấn khích. Một buổi lễ được tổ chức cho riêng anh, một chiếc mũ và khiên được làm cho riêng anh. Một điệu nhảy chiến tranh, và anh phải tham dự để thể hiện sự nhanh nhẹn cũng như sức chịu đựng của mình. Anh được dạy cách nhảy điệu vũ của con đường chiến tranh, và khi đã sẵn sàng, anh cùng các chiến binh khác phải chứng tỏ bản thân bằng bốn cuộc tấn công. Anh không hề được chiến đấu như dự tính, ngoài các nhiệm vụ tầm thường như dập lửa, chuẩn bị và nấu đồ ăn, chăm sóc ngựa, đứng gác đêm. Không có thứ gì quan trọng cho đến cuộc tấn công thứ năm cho phép anh chiến đấu một cách thật sự.

Đó quả là một trải nghiệm đáng sợ và phấn khích. Anh đã học được ý nghĩa đích thực của lòng dũng cảm. Và anh cũng học được một mạng sống có thể bị tước đoạt nhanh chóng đến thế nào.

Quét mắt quanh trại, Devlin nhìn chăm chăm vào khoảng không vô định, tự hỏi liệu Sarah còn sống hay không, muộn phiền vì không thể đuổi theo sau cô.

Phải mất thêm đến hai ngày để anh có thể bước đi mà không cần sự trợ giúp.

Khi anh nói với Noche và Natanh rằng anh sẽ đi khi bình minh lên, Natanh đã cố gắng thuyết phục anh chờ thêm một hoặc hai ngày nữa.

Nhưng Devlin không thể chờ lâu hơn.

“Em ổn cả mà chị,” anh đảm bảo. “Cảm ơn chị đã dành cho em sự ấm áp trong lều của mình, nhưng giờ thì em phải đi rồi.”

Cô không tranh cãi gì; thay vào đó, cô bắt đầu đóng yên ngựa cùng thức ăn lên đường.

“Em cần một con ngựa tốt,” Devlin nói với anh trai. “Và vài chiếc quần da hoẵng.”

“Tại sao anh lại nên giúp chú nhỉ?” Noche hỏi. “Chú đã quay lưng lại với chúng ta. Chú không đến gặp anh hay những đồng bào của mình trong suốt bốn mùa đông rồi.”

“Anh đã nói rất rõ rằng em không được chào đón vào lều của người Apache trong lần cuối cùng em ở đây.”

Noche do dự. Anh nhìn chăm chăm vào Toklanni một lúc thật lâu, vẻ mặt bình thản, và rồi anh thở dài. “Có lẽ anh đã sai.”

“Có lẽ sao?”

“Natanh sẽ giúp chú thay đồ,” Noche nói. “Anh sẽ kiếm một con ngựa.” Và rồi anh rời lều.

“Anh ấy là một người rất tự trọng,” Natanh nhận xét. “Em đã làm anh ấy vô cùng tổn thương khi lựa chọn người phụ nữ da trắng đó hơn là người của mình.”

“Em không chọn lựa điều đó,” Devlin cay đắng nói. “Anh ấy bắt em phải chọn.”

“Anh ấy luôn ghen tị với em,” cô nhận xét, đôi mắt đen tràn đầy hiểu biết. “Rất nhiều người đã giận dữ khi anh ấy buộc em phải chiến đấu với anh ấy để giành lấy cậu bé da trắng. Rất nhiều người giờ vẫn còn giận em vì em đã rời bỏ chúng ta.”

“Em làm điều phải làm. Em không hề hối tiếc.”

“Không sao?”

Devlin trượt một bàn tay giận dữ qua mái tóc của mình. “Chị tinh thật đấy, Natanh. Em quá thật có nhớ đồng bào mình. Bất kể em có lập gia đình với người da trắng đi nữa, thì linh hồn em vẫn là người Apache.”

“Chị biết. Vậy thì đừng bỏ đi lâu vậy nữa nhé, Toklanni. Thật không tốt khi tình anh em bị rạn nứt.”

“Em sẽ nghe lời chị,” Devlin nói.

Natanh mỉm cười với anh, và rồi đưa anh đồng quần áo, cô kéo ra một cái giỏ từ phía sau lều.

“Chúc may mắn, *chickasay*,” cô nói, bóp nhẹ tay anh, và rồi rời khỏi lều để anh có thể thay đồ.

Thật tốt khi lại được mặc quần da hoẵng. Xà cạp và những chiếc tua dọc theo đường may phía ngoài, thật vừa khít như làn da thứ hai. Đám tua rua thừa dần phía đầu gối. Chiếc áo được viền dọc theo tay áo và phía lưng. Đôi giày da đánh đế cứng, cao, thật vừa vặn.

Đứng đó, lỗ mũi anh tràn ngập mùi hương quen thuộc của da thuộc, cảm giác như những bộ đồ văn minh anh từng mặc trong suốt bốn năm qua biến mất. Anh không còn là Devlin Dennehy, chủ trang trại nữa, mà là Toklanni, một chiến binh.

Cảm giác thật tuyệt.

Noche đang chờ anh phía bên ngoài. Không nói lời nào, anh đưa Toklanni vũ khí của mình: một khẩu súng trường Winchester, một khẩu colt, một con dao bọc trong lớp da hoẵng. Và sau đó đưa anh dây cương con ngựa xám lớn. Toklanni không thể che giấu nổi sự ngạc nhiên, hay niềm vui của mình, khi anh vuốt ve cổ con ngựa. Con ngựa anh đã cưỡi từ khi nó mới chỉ là một con ngựa con. Khi Toklanni yêu cầu Noche trả Danny lại cho mẹ cậu bé, Noche đã khẳng định rằng họ phải chiến đấu để xem ai sẽ được quyền giữ cậu bé. Một trong những điều kiện đặt ra là, nếu Toklanni thắng, anh sẽ được phép mang cậu bé về với mẹ mình, nhưng sẽ phải để con ngựa ở lại.

“Hê, cậu bé,” Toklanni thì thầm khi cái đầu xám rúc vào cánh tay mình. “Nhớ tao không?”

“Chú có muốn vài chiến binh đi cùng không?”

Toklanni lắc đầu. Anh sẽ đi nhanh hơn nếu đi một mình. Chỉ một người cũng sẽ không để lại nhiều dấu vết, hoặc gây ra bất kỳ mối nghi ngờ nào. Và anh không muốn bắt đầu một cuộc chiến mà Sarah sẽ có thể bị thương hoặc bị giết trong đó. Nếu anh may mắn anh có thể đột nhập vào trại, bắt lại Sarah và rời đi trước khi bất cứ ai phát hiện ra họ.

“Không, *chikasay*, nhưng cảm ơn anh vì đã đề nghị. Và về thứ này,” Toklanni thêm vào, vỗ vỗ vào vai con ngựa giống.

“*Usen* sẽ dẫn đường cho chú,” Noche nói, “và sẽ dẫn chú tới cuộc hành trình trở lại với những đồng bào của mình.”

Toklanni siết chặt tay Noche, giữ nó một lúc lâu, và rồi anh quàng mình lên con ngựa giống.

“Chúc may mắn, *chickasay*,” Noche nói, vẫy chào tạm biệt.

“Cảm ơn anh. Giữ gìn sức khỏe cho đến khi chúng ta gặp lại nhé.” Anh nói, và với sự quyết tâm, anh quay ngựa về phía Nam, hướng tới vùng đất của người Comache, tâm trí anh chẳng còn gì ngoài nhu cầu cần phải giành lại người phụ nữ của mình.

## CHƯƠNG 5

Thói quen cũ trên cung đường mòn nhanh chóng trở lại. Toklanni cưỡi ngựa một cách thận trọng, tận dụng lợi thế khi đang ở gần bìa rừng của mình, ánh mắt anh liên tục di chuyển qua lại trên thảo nguyên và khu rừng hoang vắng.

Anh cưỡng ngựa quay lại nơi anh đã gặp những người Apache và tìm kiếm xung quanh cho đến khi thấy dấu vết của người Comanche. Dù các dấu hiệu đã mờ đi, nhưng nó vẫn ở đó, hướng về phía nam, hướng Llano Estacado, có thể là về hướng Staked Plains, đó là một vùng rộng lớn, ở đó người Comanche có thể sống một cách hoang dã và thoải mái. Với mùa đông đang tới gần, họ sẽ hướng về phía các hẻm núi để tránh thời tiết khắc nghiệt. Ở đó, có lẽ sẽ vẫn còn các dòng chảy nhỏ, cỏ và gỗ gòn.

Vào mùa hè, sẽ có mận, quả hồ đào, quả óc chó, quả hồng sẽ mọc dọc theo các con suối lớn. Những ngọn đồi đá và các hẻm núi cũng sẽ được bao phủ bởi tầng tầng lớp lớp cây tuyết cùng, cây ru, liễu, gỗ sồi. *Llano* có thể trở thành sa mạc trong mùa hè, nhưng khi mùa mưa hoặc mùa xuân tới, ở đó sẽ có một lượng cỏ vô cùng dồi dào.

Khu vực phía đông của Llano được tạo nên từ các ngọn đồi gồ ghề. Phía đông giáp dãy núi Wichita, phía tây giáp với New Mexico và phía nam là một khu vực hỗn tạp có tên Big Bend, ở đó là nơi tranh chấp của những người da đỏ.

Người Comanche là các cỗ máy chiến đấu đáng gờm. Kẻ thù mạnh nhất của người Apache, Utes, Pawnees, và người Navajos. Họ là những chiến binh xảo quyệt, những cỗ máy chiến đấu mạnh mẽ, những kỵ sĩ bậc thầy.

Toklanni tới vùng đất của họ chỉ vài lần, cùng vài người Apache để ăn cắp ngựa hoặc để trả thù cho vài cuộc đột kích.

Tâm trí anh đầy những mảnh ký ức về truyền thuyết những người Comanche khi anh cưỡi ngựa không ngừng nghỉ ngày này qua ngày khác. Người ta nói các chiến binh Comanche sẽ không bao giờ cưỡi ngựa nếu họ có thể tự mình đi bộ, rằng ngựa chỉ dành cho phụ nữ và trẻ con. Anh cũng từng nghe nói đến chuyện giết chết một con ngựa yêu thích của một người đàn ông cũng sánh ngang với việc giết người.

Cũng như người Apache, người Comanche không ăn cá trù khi thức ăn trở nên khan hiếm, và người ta tin rằng những người ăn gà tây sẽ trở nên hèn nhát và bỏ chạy khi bị kẻ thù rượt đuổi cũng giống như một con gà tây bỏ chạy khi bị săn đuổi. Người Comanche cũng không ăn thịt chó, bởi chó cùng loài với sói, chó sói là thứ cấm kỵ.

Một già làng từng nói với anh lý do người Comanche không ăn thịt chó là bởi vì một lần, khi người Comanche di chuyển, họ để một cụ già lại trong làng với một con chó, và khi họ quay trở lại, họ tìm thấy con chó đã giết chết người phụ nữ và ăn gần hết cơ thể bà ấy.

\*\*\*

Đó là giữa trưa khoảng một tuần sau khi Toklanni ghìm cương con ngựa xám dừng lại bên một hồ nước nhỏ. Xuống ngựa, anh uống một ngụm lớn, sau đó vẩy ít nước lạnh lên mặt và cổ trước khi để con ngựa xám uống nước.

Chỉ một ngày nữa là anh đến được rìa vùng Llano. Trong đó là cả một mê cung của những hẻm núi và những con suối chằng chịt.

Nắm chắc khẩu súng trường, anh thúc ngựa đi, cầu nguyện rằng Sarah vẫn còn sống.

Đêm đó, anh trú trong một mô đá nhô ra ngoài, lặng lẽ nguyên rửa cơn bão đã buộc anh phải tìm nơi trú ẩn. Sấm gào thét trên bầu trời tối đen, sét rạch ngang những đám mây giông, một trận mưa bão thế này sẽ cuốn trôi toàn bộ dấu vết của Sarah.

Anh nhìn chăm chăm vào khoảng không mù mịt, suy nghĩ về việc quay trở lại trong nơi trú ẩn. Hồi tưởng lại lúc Sarah đưa anh vào nhà cô và chăm sóc sau khi anh bị hai người đàn ông da trắng tấn công và bỏ lại cho chết. Nhớ lại cách cô đã chấp nhận anh dễ dàng ra sao, tin tưởng anh khi cô chẳng có lý do gì để làm vậy cả.

Anh có thể làm gì khác được ngoài việc yêu cô chứ?

Sarah. Anh nuốt xuống khó nhọc, nhận ra rằng ngay lúc này cô có lẽ đã chết. Ý nghĩa đó giống như một con dao cứa vào tim anh.

*Làm ơn.* Anh ngược nhìn bầu trời, lặp đi lặp lại lời cầu khẩn. *Làm ơn. Làm ơn. Làm ơn.* Làm ơn hãy để cô khỏe mạnh. Cũng như người Apache, những người Comanche thường tàn nhẫn với kẻ thù của họ. Đàn ông sẽ bị giết thẳng tay, phụ nữ sẽ bị bắt sống nếu có thể, những đứa trẻ còn quá nhỏ sẽ được người trong bộ lạc nhận nuôi. Phụ nữ thường không bị lạm dụng, nhưng xã hội nào cũng sẽ có những kẻ tàn nhẫn. Anh rên rỉ lớn tiếng khi nghĩ đến việc Sarah bị ngược đãi. Và đứa bé...

Anh lắc đầu thoát khỏi những suy nghĩ kinh khủng trong tâm trí. Thật không tốt chút nào nếu cứ bám lấy những ý nghĩ tồi tệ có thể xảy ra. Cho đến khi anh biết khác đi, anh sẽ luôn tâm niệm rằng cô vẫn còn sống và khỏe mạnh. Anh phải tin thế, hoặc không anh sẽ phát điên lên mất.

Bị thôi thúc dẫn lối, anh quăng mình lên yên ngựa và hướng về phía Nam, phía Llano.

## CHƯƠNG 6

Sarah nhìn chăm chăm vào khu trại của người Da đỏ, cảm thấy biết ơn vì cuối cùng nỗi thấp thỏm lo sợ cho số phận đang chờ đợi mình sắp kết thúc.

Ngôi làng nằm trong hẻm núi bên một dòng suối chảy chậm. Đàn ngựa được chẵn thả trên các sườn đồi, những con chó lười biếng nằm dài trong bóng râm.

Khi họ tiến dần tới giữa trại, Sarah bắt đầu quan sát mọi người. Phần lớn những người đàn ông có chiều cao trung bình, mặt to và ngực sâu; phụ nữ hơi thấp và gầy gò với mái tóc đen dày.

Những người đàn ông đóng khố quần xà cạp và đi giày da đen. Nhiều cậu bé thậm chí còn chẳng mặc gì.

Phụ nữ mặc váy da hoẵng dài, tranh trí cườm trên tay áo và trên giày da đen của họ. Mái tóc ngắn lỏm chỏm và son đánh thật đậm. Một vài phụ nữ còn sơn vào phía trong tai họ bằng vết dấu đỏ và đánh mi mắt dưới bằng sơn đỏ hoặc vàng. Những người khác có những vòng tròn màu đỏ cam hoặc tam giác vẽ trên má. Sarah không thể thôi nhìn chăm chăm vào họ, họ trông thật kỳ quái.

Không như các cậu bé, các cô bé không trần truồng. Chúng mặc xà cạp, và mái tóc không bị cắt ngắn mà được buộc túm lại.

Những người phụ nữ nhìn chăm chăm vào Sarah với sự tò mò, chú ý tới màu tóc của cô, bộ váy trắng dài và đôi giày da đen. Họ hào hứng bàn tán khi ra hiệu về phía làn da trắng sáng và màu mắt cô, sau đó chỉ vào chiếc bụng lùm lùm của cô. “*No apu,*” họ nói, gật đầu với nhau.

Người chiến binh đã bắt cóc Sarah trượt xuống khỏi lưng ngựa. Nâng Sarah lên, anh ta đặt cô xuống cạnh mình, bàn tay đặt trên cánh tay cô.

“*Nu baib,*” anh ta nói, mặc dù không hiểu được một lời nào, cô biết không chút nghi ngờ rằng anh ta nói với mọi người rằng cô là người phụ nữ của mình. Ý nghĩ đó khiến cô rùng mình.

Dần dần những người dân đều tản đi trở lại với công việc đang dở dang của mình như trước khi các chiến binh trở lại. Người chiến binh đang giữ cánh tay Sarah dẫn cô vào một chiếc lều thật lớn gần chính giữa khu trại và ra hiệu cho cô bước vào trong.

Sarah liếc nhìn quanh. Căn lều hơi nghiêng về phía sau. Có một lỗ khói bên trên, gần đỉnh lều. Cửa ra vào nhằm thẳng hướng đông được che lại bởi một miếng da cứng.

Devlin đã từng nói với cô rằng một chiếc lều như vậy là nơi tránh gió mưa, bão lũ và là nơi tránh rét trong mùa đông. Nó có thể được dựng lên chỉ trong vòng mười lăm phút và được hạ xuống trong khoảng thời gian thậm chí là ít hơn thế.

Cô nhìn thấy thứ cô đoán là chiếc giường phía sau lều. Để ánh mắt lang thang, cô trông thấy vài tấm vải đựng đồ, vài bộ quần áo nam giới. Đá lửa và thép nằm bên cạnh một hố lửa, cùng một chiếc ấm đun nước lớn màu đen, vài cái thìa, bát được làm từ thứ gì đó trông như sừng của một con vật.

Cô nhìn lên khi nhận ra người chiến binh đang nói với mình.

“*Esatai,*” anh ta nói, vỗ vỗ vào ngực mình.

“Esa... Esatai?” Sarah lặp lại, cau mày.

Người chiến binh gật đầu. “Esatai,” anh ta lặp lại, và sau đó chỉ vào Sarah.

“Sarah,” cô nói. “Tên tôi là Sarah.”

“Sa-rah.” Anh ta khẽ lầm bầm. Ra hiệu cho cô ở lại, anh ta rời khỏi lều.

Còn lại một mình, cô lang thang bước quanh, chọc vào vài tấm vải, thấy rằng họ đã dự trữ thực phẩm và các dụng cụ nấu nướng, giày da đánh cùng một loạt các món đồ để chuẩn bị cho mùa đông.

Cô đứng dậy, cảm thấy tội lỗi, khi mở cửa lều. Cô nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang đứng đó một lúc lâu trước khi nhận ra đó là Esatai. Anh ta đã rửa hết lớp sơn trên mặt và ngực mình và cô có thể nói rằng anh ta khá đẹp trai. Da anh ta mang một màu đỏ của đồng đen, đôi mắt nâu sẫm, đôi môi mỏng hình cánh cung.

Cô hít sâu một hơi và bước lùi lại khi anh ta tiến một bước về phía mình.

Anh ta dừng lại và đưa tay ra, lòng bàn tay ngửa lên. “Đừng sợ Esatai.”

“Anh nói tiếng Anh sao,” Sarah la lên.

“*Tue*,” anh ta trả lời. “Một ít.”

“Để tôi về nhà đi.”

Esatai lắc đầu. Họ đã cướp bóc để trả thù cho cái chết của ba chiến binh bị giết bởi người da trắng. Anh không mong đợi để tìm thấy một món quà như vậy khi họ tấn công ngôi nhà của người da trắng, nhưng giờ thì anh ta đã có được người phụ nữ với mái tóc sáng như mặt trời, anh ta sẽ không để cô đi.

“Cô ở lại.”

“Tôi muốn về nhà,” Sarah nói. “Tôi có chồng. Làm ơn, để tôi về với anh ấy.”

“Tôi là chồng.”

“Anh sao?” Sarah lắc đầu. “Không.”

“*Haa*. Có.” ánh mắt anh ta nấn ná trên vòng bụng đang nhô lên của cô. Anh ta đã mất vợ và con trong một trận ốm mùa đông hai năm trước, nhưng giờ đây Chúa vĩ đại đã gửi cho anh một người phụ nữ để thế chỗ.

\*\*\*

Sarah rúc sâu hơn vào chiếc áo choàng bằng da trâu quanh vai, khẽ giật mình khi tiếng sấm ầm ầm làm rung chuyển cả mặt đất. Đã ba ngày trôi qua kể từ khi họ tới làng. Trời bắt đầu mưa từ đó.

Esatai ngồi trên một đồng chăn phía bên kia ngọn lửa, kiên nhẫn đánh những chiếc lông gà tây lên đuôi một mũi tên. Cô ghen tị với những công việc của anh ta. Giá mà cô có việc gì đó để làm với hai bàn tay mình, thứ gì đó để giữ cho tâm trí cô thoát khỏi những ý nghĩ tiêu cực đang ngày một lớn dần. Cô liếc nhìn một cách không thoải mái về phía chiếc giường đơn phía cuối lều, tự hỏi sẽ ra sao nếu Esatain dự định rằng cô sẽ phải chia sẻ nó với anh ta.

Anh ta đã nói rằng anh ta sẽ trở thành chồng cô.

Cô đã cố gắng nói với anh ta rất nhiều lần rằng cô đã có chồng, nhưng điều đó dường như chẳng mấy ý nghĩa. Anh ta đã bắt được cô và dự định sẽ giữ cô cho riêng mình.

Sarah nhìn chăm chăm vào ngọn lửa, tâm trí cô bị lấp đầy bởi những suy nghĩ về Devlin và Danny. Cô biết Devlin sẽ đuổi theo sau mình, nhưng giờ thì làm sao anh có thể tìm thấy cô được đây? Mất rất nhiều ngày mới đến được khu trại của người Comanche; bất cứ dấu vết da đỏ nào còn sót lại cũng sẽ bị xóa sạch sau cơn mưa.

Và Danny. Cậu bé của cô. Đầu tiên là cha bị người Da đỏ giết, và giờ thì cô bị bắt cóc. Ơn chúa vì vẫn còn Devlin. Ít nhất con trai cô cũng sẽ không bị bỏ lại một mình. Sau một lúc lâu, Esatai đặt mũi tên sang bên. Đứng dậy, anh ta rời khỏi lều. Anh ta trở lại vài phút sau đó với hai con thỏ đã được lột da và đưa nó cho Sarah.

“Thức ăn” anh ta nói. “Nấu đi.”

Sarah nhìn chăm chăm vào những con thỏ, tự hỏi anh ta mong đợi cô sẽ làm gì với chúng kia chứ.

Esatai nhìn cô một lúc và sau đó, nhận ra sự bối rối của cô, anh ta kéo hai que dài từ trong tấm vải thêu ra, xiên những con thỏ lên, và đặt chúng lên than nóng.

“Xem nhé,” anh ta nói.

Sarah gạt đầu ra điều đã hiểu, và Esatai trở lại làm việc với mũi tên của mình, để cô lại kiểm tra thịt thỏ để đảm bảo chúng không bị cháy.

Khi thịt thỏ đã chín, Esatai cắt thịt thành nhiều phần và đổ vào một bát gỗ lớn, đặt nó giữa họ. Thò tay vào một bọc vải khác, anh ta lấy ra thứ gì đó trông như xúc xích nhồi. Cắt một miếng, anh ta đưa nó cho Sarah.

“Cái gì vậy?” cô hỏi.

“Pemmican.”

“Ồ.” Vậy, cô nghĩ, đây là pemmican. Quả mọng dại, anh đào, hoặc mận được trộn lên với các loại hạt đậu, đập vụn, đem phơi khô. Mỡ động vật hoặc tủy được thêm vào. Devlin đã nói với cô rằng pemmican là thực phẩm thiết yếu nhất của nhiều bộ lạc da đỏ, trẻ em da đỏ ăn nó giống như trẻ da trắng ăn kẹo vậy. Nó có thể được bảo quản trong thời gian dài.

“*Tuhkaru*,” anh ta nói chắc chắn. “Ăn đi.”

Với chút bối rối, cô cắn một miếng, ngạc nhiên khi thấy rằng vị của nó khá ngon.

Esatai ngồi xuống cạnh cô, thưởng thức món thử nướng. Có một lần, bàn tay họ chạm nhau khi họ cùng đưa tay vào chiếc bát.

Sarah bắt đầu để xin lỗi nhưng vẻ mặt Esatai khiến lưỡi cô đóng băng. Anh ta nhìn cô một lúc thật lâu, và rồi nắm tay cô trong bàn tay mình, vuốt ve.

Làn da cô thật mềm mại, xanh xao nhưng ấm áp. Anh ta để ngón tay mình trượt trên cánh tay cô và tới vai cô, sau một lúc thật lâu, anh ta vuốt ve má cô. “*Nu naibi*.”

“Tôi không hiểu đâu,” Sarah nói, dù vậy, sâu bên trong, cô hiểu rất rõ.

“Người phụ nữ của tôi.”

“Không.”

“*Haa*,” anh ta nói kèm theo một cái gật đầu. “Có.”

Sarah nhìn chăm chăm vào anh ta một cách bất lực. Cô muốn ghét anh ta, hét lên với anh ta, nhưng đôi mắt anh ta thật tử tế khi nhìn cô, đôi tay anh ta thật nhẹ nhàng khi vuốt ve má cô.

Anh ta chỉ vào cô, sau đó chỉ vào mình. “Cô. Tôi. Đến với nhau...” Anh ta ngừng lời, cố nghĩ xem nói sao cho phải, và khi anh ta không thể nghĩ ra, anh ta làm cử chỉ giống như đang ru một đứa trẻ. “Sau khi.”

Sarah gật đầu, hiểu rằng anh ta sẽ không chạm vào cô cho đến khi em bé được sinh ra.

Nhưng điều đó không ngăn được việc anh ta khẳng định cô sẽ chia sẻ chung với anh ta một chiếc chăn đêm đó.

Nước mắt lặng lẽ lăn dài trên má khi Esatai ôm cô áp vào mình. Anh ta đã nói chuyện với cô bằng tiếng Comanche, và trong khi những ngôn ngữ nghe có vẻ khắc nghiệt thì lời anh ta nói vang vọng trong tai cô nghe thật mềm mại và nhẹ nhàng bất ngờ.

Với nỗi bàng hoàng, cô nhận ra anh ta nhắc cô nhớ đến Devlin. Anh ta có cùng sự tự chủ, phong thái tự tin đó. Cô biết, không nghi ngờ, rằng cũng như Devlin, Esatai sẽ bảo vệ cô bằng cả mạng sống của mình.

Đêm đó, sau khi anh ta đã ngủ, cô nhìn chăm chăm vào bầu trời qua lỗ khói nhỏ nhỏ, thành tâm cầu nguyện một phép lạ sẽ tới.

Trong những ngày sau đó, Sarah đã học được rất nhiều điều về đời sống của người da đỏ. Cô đã luôn nghĩ rằng người da đỏ là những người không hề văn minh, họ man rợ và nhẫn tâm, vậy nên cô đã vô cùng ngạc nhiên khi biết những đứa trẻ cũng rất được tôn trọng và yêu mến, chúng không bao giờ bị đánh đập. Đáng ngạc nhiên hơn cả là thực tế rằng, khi sự kỷ luật là cần thiết, nó sẽ được thực hiện từ một người anh lớn hơn hoặc một người thân khác.

Một lần cô đã trông thấy một bà cụ đặt một tấm khăn trên đầu mình để cảnh cáo một cậu bé vì đã đổ ít bụi bẩn vào nồi canh. Esatai nói với cô rằng tất cả trẻ con đều sợ *piammpits*, con Cú Lớn ăn thịt người, sẽ bắt chúng đi. *Piammpits* sống trong một hang động nằm ở phía nam dãy Wichita và ăn thịt những đứa trẻ hư vào ban đêm. Ít nhất, đó là những gì Sarah nghĩ anh ta đã nói. Thật khó để giao tiếp vì vốn tiếng Anh của anh ta còn hạn chế.

Trong nhiều dịp, cô cũng trông thấy vài cô bé và cậu bé chơi những trò chơi giống như phiên bản của 'trò chơi gia đình'. Mỗi cậu bé sẽ chọn một người vợ. Chúng cùng nhau bơi lội, cưỡi ngựa; sau đó các cậu bé sẽ giả vờ đi săn sóc, thứ chúng sẽ đưa về trại để cho các bà vợ nấu.

Phụ nữ da đỏ bận rộn từ sáng tới tối, chuẩn bị thức ăn và quần áo, chăm sóc con cái, kiểm củi, kéo nước. Không có cửa hàng nào ở Comancheria. Tất cả mọi thứ đều được làm thủ công. Phụ nữ da đỏ không mua một miếng vải dài để may váy. Họ phải bỏ ra hàng giờ đồng hồ để làm việc trên một miếng da sống, ngâm miếng lông trong hỗn hợp tro và nước, tạo ra dung dịch kiềm. Sau khi đã ngâm đủ thời gian, lớp lông sẽ bị cạo đi, cùng tất cả chỗ máu, mỡ và thịt còn sót lại.

Sau khi miếng da được phơi khô, nó sẽ phải được làm mềm lại. Điều này được thực hiện bằng cách phết một hỗn hợp kinh tởm gồm não, gan, mỡ, vỏ cây gỗ đoạn, xà bông chiết xuất từ cỏ dại, và nước. Sau khi hỗn hợp ngấm vào da sống, nó lại được phơi nắng trong một thời gian, sau đó được mang xuống để phết hỗn hợp. Quá trình này lặp đi lặp lại cho đến khi miếng da thật sự mềm và dẻo.

Sarah phát hiện ra rằng người Comanche sống rất tập thể. Họ đi dạo, nhảy múa, kể chuyện, chơi các trò chơi bình đẳng, già trẻ như nhau.

Sarah cảm thấy hoàn toàn bối rối khi Esatai kéo cô vào lều của bạn anh ta. Cô không hiểu được ngôn ngữ của họ, các phong tục tập quán kỳ lạ, và cô thường nghĩ rằng họ đang nói về mình.

Sự kiện xã hội duy nhất cô thích thú là khiêu vũ. Ngồi bên rìa khu vực khiêu vũ, cô rất thích quan sát các vũ công. Đàn ông và phụ nữ cùng di chuyển một cách vô cùng tự nhiên, sự tự do không câu nệ đó thật tuyệt để quan sát. Có điều gì đó thật mê hoặc khi ngồi trong bóng tối, nhìn theo ánh lửa đổ bóng lên các căn lều và nghe nhịp trống dồn.

Cô đã hiểu được vài điều nhẫu trước đêm Esatai nắm lấy tay cô và dẫn cô vào vòng tròn đang nhảy múa. Sarah đã cố gắng rút lui, nhưng anh ta từ chối để cô đi, khẳng định rằng cô phải nhảy với anh ta.

Cô cảm thấy má mình hồng lên khi cố gắng theo kịp các bước nhảy, việc mang thai đã khiến cô trở nên vụng về, và cô cảm thấy như tất cả mọi người đang nhìn chăm chăm cười nhạo mình.

Cố ngăn những giọt nước mắt, chạy khỏi vòng tròn hướng về phía bóng tối bên ngoài khu lửa trại.

Cô chạy cho đến khi phổi bỏng rát và rồi cô ngã xuống bãi cỏ ẩm ướt và để mặc cho nước mắt tuôn rơi. Cô muốn về nhà. Cô muốn trông thấy Danny. Cô cần gặp lại Devlin, để cảm nhận vòng tay anh quanh mình. Sớm thôi, con cô sẽ ra đời. Nghĩ về việc phải sinh con ở đây, xung quanh đầy rẫy kẻ thù, khiến linh hồn khốn khổ của cô sợ hãi. Cô muốn Devlin ở đó khi em bé chào đời. Cô muốn một bác sĩ, một chiếc giường và chăn ga sạch sẽ.

Cô bật ra một tiếng nấc giật mình khi cảm thấy một bàn tay đặt trên vai mình. Liếc nhìn lên, cô trông thấy Esatai đang đứng phía sau, khuôn mặt anh ta thật khó dò trong bóng tối. Không nói lời nào, anh ta vòng tay quanh cô, nâng cô đứng dậy. Không nói điều gì, anh ta vòng tay quanh cô và kéo cô lại gần, vuốt ve mái tóc cô.

“Sao em lại khóc?” anh ta hỏi.

“Tôi muốn về nhà. Làm ơn đi, Esatai, để tôi về nhà đi.”

“Không.” Anh ta buồn bã lắc đầu. Trong vài tuần ngắn ngủi cô ở trong lều của mình, anh đã yêu cô như anh ta đã yêu người vợ đầu tiên của mình. Anh không quan tâm việc các chiến binh khác có cười nhạo khi anh đưa một phụ nữ da trắng tới lều của mình. Anh không quan tâm đứa trẻ kia thật sự thuộc về một người đàn ông khác. Giờ đây cô là người phụ nữ của anh, và anh sẽ không để cô đi.

Chán nản và nhớ nhà, Sarah tựa đầu vào vai anh ta. Cô muốn ghét anh ta. Cô có thể ghét anh ta nếu anh ta tàn nhẫn, nhưng anh ta đã đối xử với cô bằng một sự dịu dàng vô hạn. Cô biết các chiến binh khác đã chế nhạo anh ta bởi anh ta đã tự mình đi lấy nước và củi. Anh ăn bất cứ thứ gì cô nấu, không quan tâm chúng có mùi vị ra sao, và còn nói cảm ơn cô nữa. Anh ta phoi một miếng da để cô có thể làm cho mình một chiếc váy ấm áp cho mùa đông đang đến. Anh ta làm cho cô một đôi giày da đánh lót lông, đổi súng của mình để cho cô một chiếc áo choàng ấm áp.

Sao cô có thể ghét anh ta được chứ?

Anh ta ôm lấy cô trong khi cô khóc, ôm lấy cô cho đến khi nước mắt của cô ngừng rơi và trái tim cô lạnh đi và trống rỗng.

Và rồi anh ta hôn cô, chỉ một lần, vô cùng dịu dàng.

“Tôi là... một người chồng... tốt,” anh ta hứa. Và nắm lấy tay cô, anh ta dẫn cô quay trở lại lều.

Đêm đó, vô cùng nhẹ nhàng, anh ta vuốt ve gương mặt cô, ngón tay anh ta lần theo đường cong nơi má cô, môi cô, xuống cằm cô. Ham muốn cháy sáng trong mắt anh ta, hơi thở của anh ta trở nên nồng hơn.

“*Nananiisuyake*,” anh ta thì thầm khàn khàn. “Thật đáng yêu.”

Sarah đỏ mặt, toàn thân cô căng thẳng khi nghĩ rằng anh ta có thể tấn công cô, dùng bạo lực để chiếm lấy thứ cô không sẵn sàng trao đi. Nhưng anh ta chỉ mỉm cười với cô, đôi mắt đen trấn an cô không cần phải sợ hãi, hãy tin tưởng anh ta. Và rồi, siết nhẹ vai cô, anh ta rời lều.

Đêm đó, nằm bên cạnh anh ta trong bóng tối, Sarah lắng nghe âm thanh của cơn mưa đang đập vào phía bên ngoài căn lều, tiếng mưa rơi xuống tấm vải phủ lều mềm hòa chung nhịp điệu với những giọt nước mắt cảm lạnh trong trái tim cô.

## CHƯƠNG 7

Xương cốt mỗi mệt rã rời, Toklanni ghì cương con ngựa xám dừng lại. Sớm hôm đó, anh đã bước vào lãnh địa *Llano* và giờ anh đang ngồi đó, tự hỏi mình sẽ đi đâu tiếp theo. Ở trong vùng đất của người Comanche chưa bao giờ là an toàn cả, nhưng thậm chí bây giờ còn tồi tệ hơn nhiều. Người da đỏ ngày càng hung hăng hơn, với quyết tâm sôi sục muốn trả thù người da trắng, những người đang giết mổ đàn trâu ở mức báo động. Mỗi bộ da sống có giá gần 4 đô la.

Trở lại những năm '71, một số thợ săn trong thành phố Dodge đã vượt qua ranh giới lãnh địa trong hiệp ước Bắc Mỹ năm '67. Khi các thợ săn trâu dựng lên các Bức Tường Đất, người Comanche đã đổ về đây. Giờ thì, sau gần 2 năm, sự tàn phá thiên nhiên ngày càng leo thang mạnh mẽ.

Một vài người da trắng đã đấu tranh chống lại việc giết hại trên quy mô lớn. Những người đã chỉ trích kịch liệt sự lãng phí quá nhiều thịt trâu và cho rằng việc giết chóc chỉ khiến người da đỏ thêm phần phẫn nộ, nhưng các thợ săn thì khẳng định họ đang giúp đỡ bằng cách giết hại đàn trâu bởi mọi người đều biết, người da đỏ phụ thuộc vào thịt trâu làm thức ăn chính.

Phil Sheridan đã chấp nhận lý luận đó, cho rằng các thợ săn đã giúp tiêu diệt rất nhiều người da đỏ trong vòng 2 năm qua hiệu quả hơn nhiều so với những gì quân đội đã thực hiện trong suốt 13 năm qua. Thậm chí ông ta còn cho rằng các cơ quan hành pháp nên tặng các tay thợ săn huy chương mỗi khi giết được một con trâu bên phía đất của người da đỏ.

Nhưng mối quan tâm của Toklanni không phải là đàn trâu hay các tay thợ săn da trắng, hay quân đội. Giờ suy nghĩ của anh chỉ hướng về Sarah và cách nào để mang cô trở về nhà.

Anh khẽ chửi thề khi trông thấy một tốp người đang cưỡi ngựa đến. Xuống ngựa, anh dẫn nó về phía sau một lùm cây ngải đắng, vỗ nhẹ và chân sau, ra hiệu cho nó ngồi xuống. Nhắc khẩu súng trường lên, Toklanni quỳ xuống sau con ngựa, không dám thở mạnh khi tốp người da đỏ cưỡi ngựa vượt qua. Cũng giống như người Apache, người Comanche gây chiến không chỉ để cướp bóc, trả thù và vinh danh, mà còn chiến đấu vì tình yêu. Bất cứ người đàn ông nào đều xứng đáng được vinh danh như một chiến binh. Chiến thắng trong một trận chiến sẽ mang tới sự ngưỡng mộ và lòng tôn trọng, và vinh dự cao nhất một người đàn ông có thể hướng tới chính là chiến đấu giáp lá cà bởi vì nó đòi hỏi sự dũng cảm khi chiến đấu trực diện với kẻ thù hơn là giết hắn ta bằng một cây giáo hoặc một thanh đao từ một khoảng cách xa. Việc lột da đầu chỉ là chuyện thứ yếu; bất cứ ai, thậm chí cả một người phụ nữ, cũng có thể lột da đầu một người đàn ông đã chết. Ăn trộm ngựa trong một khu trại của kẻ địch cũng được coi là một vinh dự lớn.

Toklanni ở lại thêm vài phút sau khi các chiến binh đã đi qua, khẽ cảm tạ *Usen* nhờ trận mưa đã xóa sạch dấu vết của mình.

Vỗ nhẹ cho con ngựa đứng lên, anh quàng mình lên lưng ngựa và xoay ngựa trực chỉ hướng Nam, hướng tới Palo Doro Canyon.

Hai ngày tiếp theo chậm chậm trôi qua. Toklanni ngủ rất ít và chỉ chớp mắt chút đỉnh. Nhiều lần anh đã thấy các nhóm nhỏ các chiến binh, chủ yếu là các thợ săn. Khi anh đến được ngôi làng. Anh quan sát nó trong vài giờ, nhưng không có dấu hiệu nào của người phụ nữ da trắng, và anh tiếp tục cưỡi ngựa sâu hơn nữa vào lãnh địa Comancheria.

Thời tiết xấu đi nhanh chóng khiến cho tầm nhìn của anh bị giảm đi đáng kể. Anh đang ướt sũng từ đầu đến chân, thần kinh trở nên căng thẳng và mỗi cơ bắp trở nên nặng nề hơn.

Anh đến được Palo Doro Canyon và cuối buổi chiều mưa. Ẩn mình phía sườn núi sau một đồng đá nhô cao, anh nhắm tính có 30 chiếc lều, ở nơi mà trước đây có đến hàng trăm, nhưng phần lớn người Comanche giờ đang ở cả đây. Năm ngoái, General McKenzie đã phát động một cuộc tấn công người Comanche ở Palo Duro Canyon. Sa trận chiến, MacKenzie đã bắt giữ và tiêu diệt hơn một ngàn con ngựa của người Da đỏ. Với nguồn cung chính bị cạn kiệt nghiêm trọng khi mùa đông tới, phần lớn người da đỏ đã dần dần dời đi, chỉ còn số ít vẫn cố bám trụ ở lại Llano.

Với màn đêm đang tới gần, Toklanni rúc vào tấm chăn của mình, súng trường tựa trên đầu gối. Sẽ không có giấc ngủ trong đêm nay, anh buồn bã nghĩ. Không ngủ, không lửa, không cà phê nóng để chống chọi với cái lạnh. Không có gì ngoài hy vọng anh sẽ tìm thấy Sarah ở đây, còn sống và khỏe mạnh.

Buổi sáng bừng lên với thời tiết sáng rõ và lạnh. Đứng dậy, Toklanni thối vào hai lòng bàn

tay để ủ ấm. Sau khi kiểm tra con ngựa, anh ngồi trên một sườn núi, lơ đãng nhai một miếng thịt khô trong khi quan sát khu trại.

Phụ nữ đã dậy, đang đi xách nước, nhặt củi để đun nấu.

Toklanni cúi người về phía trước, cơn lạnh và đói bị lãng quên khi anh trông thấy một phụ nữ bước về phía suối. Cô mặc một chiếc váy da hoẵng. Một chiếc áo choàng nặng nề khoác quanh vai, đầu cô quấn một tấm khăn choàng mexico sặc sỡ. Nhưng có thứ gì đó về cách cô di chuyển...

Trong khoảnh khắc cô quay người lại, anh nhận ra rằng cô đang mang thai. "Sarah." Tên cô trượt qua đôi môi anh.

Như thể đã nghe thấy, cô quay sang nhìn chằm chằm vào sườn núi, ánh mắt kiếm tìm khắp sườn núi và ngọn cây. Cô quay đi khi một người đàn ông trẻ bước đến phía sau cô và nắm lấy cánh tay cô, dẫn cô vào một căn lều gần chính giữa khu trại.

Toklanni quan sát khu trại trong suốt cả buổi sáng, nhưng Sarah không rời khỏi căn lều nữa.

Anh lên kế hoạch và gạt bỏ gần nửa tá kế hoạch giải cứu Sarah, nhưng cuối cùng thật sự chỉ có hai lựa chọn.

Anh có thể cố gắng đột nhập vào khu trại vào ban đêm và mang cô đi, dù anh biết điều đó là không thể. Cũng giống như phần lớn các khu trại của người da đỏ, trại của người Comanche đầy những con chó, hầu hết trong số đó là chó hoang khiến cho việc xâm nhập là bất khả thi.

Lựa chọn thứ hai là anh tiến thẳng vào khu trại và mạnh dạn yêu cầu mang cô trở lại.

Cuối cùng, anh quyết định phương án thứ hai.

Khi đã quyết định xong, anh lấy vũ khí ra, sau đó quăng mình lên lưng con ngựa xám và cưỡi xuống sườn núi, hy vọng không phải mình đang thực hiện một kế hoạch sai lầm nhất trong đời.

Anh khiến toàn bộ khu trại náo loạn. Phụ nữ giữ chặt lấy con họ và chạy thẳng vào trong lều. Chó sủa. Những bà già thì ném vào anh những lời lăng mạ; những ông già thì dứ dứ nắm đấm về phía anh.

Những người đàn ông trẻ tuổi thì thiết lập vòng vây quanh anh, kéo anh xuống ngựa, tước vũ khí của anh. Anh là kẻ thù của họ. Anh loạn choạng khi bị kéo xuống ngựa. Một người đàn ông lao về phía anh, thụi vào ngực anh bằng *coup stick*<sup>[2]</sup> của mình. Một người khác bước tới phía sau đánh vào cổ anh bằng *war club*<sup>[3]</sup> của anh ta.

Gầm gừ trước cơn đau, Toklanni khụy xuống. Anh quỳ ở đó một lúc, cảm thấy máu nhỏ giọt xuống cổ mình, biết rằng nếu anh tiếp tục như vậy, họ sẽ giết anh.

Một cách nỗ lực, anh đứng dậy trên đôi chân của mình và tiếp tục tiến về phía trước. Anh trông thấy Sarah bước ra từ một trong các căn lều, trông thấy đôi mắt cô mở to và khuôn mặt cô nhợt nhạt đi khi cô nhận ra anh.

Những người đàn ông tiếp tục hành hạ anh, tát anh bằng tay họ, đánh anh bằng nắm đấm, đâm vào lưng và vai anh bằng *club*.

Anh lờ đi cơn đau khi tiếp tục dẫn bước, ánh mắt tập trung vào Sarah. Dần dần, các chiến binh bắt đầu lùi lại. Mạo hiểm liếc nhìn sang bên, anh trông thấy sự bối rối trên gương mặt họ, sự tôn trọng miễn cưỡng trong mắt họ.

Anh bước thêm nửa bước đến gần lều của Sarah. Những giọt nước mắt đang long lanh trong mắt cô, và khi cô định chạm vào anh, anh khẽ lắc đầu, cảnh báo cô.

Trong khoảnh khắc, anh để ánh mắt mình chu du khắp người cô, đảm bảo rằng cô không bị thương, và rồi anh tập trung toàn bộ sự chú ý của mình vào chiến binh đang đứng cạnh cô.

“Tôi là Toklanni của Mescalero Apache,” anh nói to rõ để tất cả đều nghe thấy. “Tôi đến để mang người phụ nữ của mình về.”

Người chiến binh đứng thẳng dậy trên hết chiều cao của anh ta.

“Tôi là Esatai của Tekapwai Comanche. Anh không thể tìm thấy phụ nữ trong lều của chúng tôi được. Chỉ có cái chết mà thôi.”

“Tôi đã thấy cô ấy,” Toklanni nói. Anh gật đầu với Sarah. “Đây là người phụ nữ của tôi. Cô ấy đang có mang con tôi.”

“Người phụ nữ là của tôi. Đứa trẻ là của tôi.”

Toklanni lắc đầu chậm rãi một cách cố ý. “Cô ấy là người phụ nữ của tôi. Hãy hỏi cô ấy.”

Esatai hếch cằm bướng bỉnh. “Nếu tôi nói cô ấy là người phụ nữ của tôi, thì cô ấy là người phụ nữ của tôi.” Một nụ cười nhẹ khẽ trên môi anh ta. “Một người đàn ông đã chết không cần một người đàn bà.”

Toklanni vẫn giữ im gương mặt bình thản, biết rằng bất kỳ dấu hiệu yếu đuối nào cũng sẽ dẫn đến cái chết.

“Tôi đã vượt qua *Llano*,” anh nói, giữ giọng nói thật to. “Tôi đến đây trong hòa bình để đòi lại những gì là của mình. Đã từ rất lâu rồi người Comanche được biết đến là những người dũng cảm và đáng sợ. Nhưng giờ thì họ còn là những người không có danh dự, khi cướp vợ của một người đàn ông khác sao?”

Esatai nheo mắt một cách đáng lo ngại khi anh ta đưa tay về phía con dao nơi thắt lưng.

“Anh có thể giết tôi,” Toklanni nói, “nhưng anh không thể giết chết sự thật.”

Tiếng đồng tình khẽ vang lên từ phía đám đông đang tụ tập. Toklanni vẫn giữ ánh nhìn của anh lên Esatai, nhưng anh có thể cảm thấy Sarah đang nhìn mình, cảm thấy trái tim cô đang vươn ra với anh.

Esatai nhìn quanh đám đông đang tụ tập. Người Apache này đã làm một điều vô cùng dũng cảm, mạnh dạn bước vào trại của họ, một mình không vũ khí. Anh không thể giết người đàn ông này được. Làm như vậy là hèn nhát, và người Comanche khinh bỉ nhất là sự hèn nhát.

Esatai liếc nhìn người phụ nữ da trắng. Cô thuộc về người Apache này. Nó ở đó trong ánh mắt cô, và anh biết anh sẽ phải nhường lại cô. Nhưng trước tiên anh cần phải chứng minh được sự dũng cảm của người Apache này đã.

“Một trận thách đấu[4],” Esatai quyết định. “Nếu anh sống sót được qua trận thách đấu, người phụ nữ là của anh.”

Một cơn ớn lạnh đột ngột trườn dọc theo cột sống Toklanni, nhưng anh cẩn thận che giấu cảm xúc của mình, không chấp nhận cho Esatai thấy sự e dè của bản thân.

Đám đông ồ lên đồng tình khi bọn bắt đầu suy đoán về cơ hội sống sót của người Apache này.

Esatai giơ một tay lên ra hiệu im lặng. “Anh nói sao, người Apache? Anh sẽ chạy để giành lại người phụ nữ của mình? Hay rời đi như khi anh đến?”

Lần đầu tiên, Toklanni để mình nhìn thẳng vào Sarah, nụ cười của anh đảm bảo với cô rằng mọi chuyện sẽ ổn cả thôi. “Tôi sẽ làm như anh nói.”

Sarah lắc đầu, kinh hoàng trước những gì anh sẽ làm. “Không, Devlin. Đừng. Làm ơn đừng làm thế.”

“Anh sẽ ổn thôi mà.”

Không mất nhiều thời gian để người Comanche sẵn sàng. Các chiến binh vội vã bước về phía lề của họ, lựa chọn thứ vũ khí yêu thích của mình, sau đó nhanh chóng đứng thành hai hàng song song.

Esatai nắm lấy cánh tay Sarah và đứng cạnh cô.

“Đứng im đây,” anh ta nói, sau đó đứng phía bên trái cô, cuối hàng người.

Toklanni cởi bỏ toàn bộ quần áo, giày da đánh, đứng phía đầu hàng, hai tay siết chặt thành nắm đấm. Mắt nhắm lại, anh hít sâu vào khẽ thở ra.

*Usen, hãy lấp đầy trái tim tôi bằng lòng can đảm. Ban phước cho tôi bằng sức mạnh của anh trai tôi, của con ngựa, với tốc độ của một mũi tên bay, với bước chân chắc chắn không ngừng nghỉ của một con dê núi. Trên tất cả, hãy ban phước cho người phụ nữ của tôi sẽ sinh được một đứa trẻ khỏe mạnh.*

Anh mở mắt ra khi cảm thấy một bàn tay đặt trên vai mình. Một người phụ nữ Comanche đứng tuổi đang đứng cạnh anh. Bà ta nhìn anh một lúc, đôi mắt đen trũng sâu đánh giá anh một cách trơ trẽn.

“*Miaru!*” bà ta nói, thúc anh một cú. “Đi!”

Anh nhìn chằm chằm vào Sarah một lúc thật lâu, hít sâu một hơi, anh bắt đầu chạy.

Tiếng thét xung trận nổ ra trong gió khi những chiến binh Comanche tiến về phía Toklanni, đánh vào lưng và vai anh bằng *war club*, tấn công tay và chân anh bằng các mũi giáo, đâm anh bằng các thanh gậy nhọn.

Toklanni gập người, che chắn đầu bằng cánh tay mình khi anh chạy nhanh qua các tiếng hú của các chiến binh. Cơ thể anh đập rộn bởi cơn đau ngày càng tăng khi anh chạy được nửa đường. Anh liêu lĩnh liếc nhanh về phía cuối hàng, trông thấy Sarah đang đứng đợi mình, bàn tay cô siết chặt ép lên ngực, đôi môi cô di chuyển lặng lẽ, thúc giục anh tiến bước.

Và đứng bên cạnh cô là Esatai, ánh mắt háo hức trên gương mặt anh ta khi anh ta nâng chiếc *war club* trên đầu.

Toklanni chạy về phía trước, nỗ lực tránh né những cú đánh đang trúi xuống người như mưa, đều đặn và không thương tiếc. Anh tiến được gần đến cuối hàng khi một chiến binh đánh vào một bên cổ anh bằng *war club*. Gầm gừ đau đớn, Toklanni khụy xuống trên đầu gối. Anh nghe thấy tiếng thét cảnh báo của Sarah, nghe thấy tiếng hú hoan hỉ của Esatai đang lao về phía trước. Triệu tập toàn bộ năng lượng cuối cùng của mình, Toklanni lăn người sang bên tránh cú đánh của Esatai, thay vì đánh vào đầu, anh ta đánh trúng vai anh.

Anh cảm thấy cơ thể như tách đôi sau lực của cú đánh, cảm thấy cơn sốt đột ngột của dòng máu ấm nóng chảy thành dòng xuống cánh tay mình. Bản năng thúc giục anh tránh đòn, và anh làm vậy ngay khi cảm thấy một luồng khí vụt qua đầu khi Esatai vung *war club* lên và đánh anh lần hai.

Tiếng hét dâng lên trên môi Toklanni khi anh đứng dậy trên đôi chân và chạy hết tốc lực nốt khoảng cách cuối cùng.

Anh đứng đó, ngang ngược nhìn về phía các chiến binh Comanche, hơi thở của anh dần trở nên khó khăn và nặng nhọc khi toàn thân đang đau nhói.

Esatai quắc mắt nhìn anh, lòng căm thù tỏa ra từ anh ta như luồng nhiệt trong sa mạc.

Nỗ lực, Toklanni vươn cánh tay mình ra, và rồi, trong một cử chỉ rõ ràng thể hiện sự sở hữu,

anh vòng tay ôm lấy Sarah và kéo cô áp vào mình.

“Người phụ nữ của tôi,” anh nói, hơi thở của anh rít lên qua hàm răng nghiến chặt.

Tay Esatai siết lại quanh con dao nơi thắt lưng, bị thôi thúc mạnh mẽ với mục đích ghim con dao đó thẳng vào trái tim tên Apache, nhưng hành vi đó sẽ mãi mãi mang tới nỗi nhục nhã trong con mắt những đồng bào của mình.

Toklanni trông thấy mối đe dọa trong mắt người chiến binh. “Người phụ nữ của tôi,” anh nhắc lại. “Anh phủ nhận điều đó sao?”

Chậm rãi, Esatai lắc đầu. “Hãy mang người phụ nữ rời khỏi đây.”

Toklanni gật đầu, động tác của anh nặng nề và chậm chạp khi adrenaline là thứ duy nhất đã giữ anh đứng vững trên đôi chân mình để chạy, giờ đang suy yếu.

Một trong số các chiến binh mang con ngựa xám ra. Một nụ cười khế trên môi người Comanche khi anh ta trao dây cương cho Toklanni. “*Hoartch*,” anh ta nói, có ánh nhìn ngưỡng mộ trong mắt anh ta. “Bạn.”

Toklanni gật đầu khi anh nắm lấy dây cương. “*Hoartch*.”

Anh đặt Sarah lên yên và sau đó, nghiến răng chống lại cơn đau, anh quăng mình lên phía sau cô, thẳng lưng, mặt anh bình thản, khi họ cưỡi khỏi làng.

“Devlin, anh có sao không?”

Giọng Sarah trầm và đầy quan tâm, bao bọc quanh anh.

“Có.”

Sarah liếc nhìn qua vai cô, ánh mắt quét khắp người anh. Anh trông thật khủng khiếp. Khuôn mặt anh đang sưng lên, bết mồ hôi và bụi bẩn. Vai anh đang chảy máu, ngực anh đầy các vết bầm tím.

“Dev.”

“Không phải bây giờ, Sarah.”

Họ di chuyển trên con đường mòn trong im lặng. Ngay khi ra khỏi ngôi làng, Toklanni trượt xuống ngựa và khụy gối.

Di chuyển chậm chạp và vụng về, Sarah xuống ngựa, sau đó quỳ xuống bên cạnh Devlin, tự hỏi mình phải bắt đầu từ đâu. “Dev? Devlin!”

Anh chớp mắt nhìn cô. “Túi yên ngựa.”

Bật dậy trên đôi chân, cô lục lọi túi yên, rút ra một dải băng dài và một chai whisky nhỏ.

Devlin nuốt xuống vài ngụm rượu khi cô đổ nước từ bi đông ra thấm ướt miếng vải lạnh lau sạch máu trên vai anh.

Khi đã xong, cô rửa sạch miếng vải, thấm ướt nó và ép lên vết bầm tím giờ đang dần đổi màu trên vai và ngực anh. Có vô số các vết thương đỏ hồng trên cánh tay và chân anh, những vết bầm tím trên lưng còn nhiều hơn nữa, cả trên mông anh, nhưng có vẻ như không có chiếc xương nào bị gãy.

Nỗ lực, cô tháo yên ngựa, sau đó trải tấm chăn xuống mặt đất. Cô cố ngăn mình khỏi bật khóc khi trông thấy Devlin ngã người trên tấm chăn. Ngồi bên cạnh anh, cô đặt đầu anh lên lòng mình.

“Ôi, Devlin.” Cô vuốt một lọn tóc khỏi trán anh, nhẹ nhàng vuốt ve má anh.

“Anh ta có khiến em bị thương không?”

“Không.” Ngón tay cô đang chải trên môi dưới anh.

“Em có sao không?”

“Ồn ả.” Cô mím môi, cố gắng không bật khóc. “Em sợ quá.”

Devlin bắt lấy một bàn tay cô trong tay mình. “Anh biết.”

“Không phải lo sợ cho bản thân đâu,” cô thì thầm. “Esatai không làm tổn thương gì em cả. Em sợ là sẽ không bao giờ được gặp lại anh.”

“Sarah.” Anh ngược nhìn cô, ước rằng anh không bị thương tồi tệ đến thế, ước rằng anh có thể cuốn cô vào vòng tay và ôm cô thật chặt. Nhưng giờ không phải lúc hay nơi để làm thế, và cũng nhiều như anh ghét phải thừa nhận, anh không đủ sức để làm vậy.

“Em biết anh sẽ đi tìm em,” cô nói, những ngón tay cô đang đan vào tay anh, “nhưng em không bao giờ nghĩ rằng anh sẽ tìm thấy em.”

Toklanni mỉm cười với cô. “Anh sẽ luôn tới vì em, Sarah.”

“Em biết. Danny thế nào rồi?”

“Ồn cả.” Mi mắt anh chớp chớp rồi đóng lại khi sự mệt mỏi chiến thắng. “Thằng bé đang ở với Joe...”

Nỗi đau dằn lên trong tim khi Sarah quan sát chồng cô đang ngủ. Anh đã vượt qua cả dặm đường hoang dã để tìm cô, bị đánh đập tàn bạo bên dưới bàn tay của kẻ thù. Chắc chắn không ai trên đời lại có được một người đàn ông như cô đang có.

## CHƯƠNG 8

Toklanni tỉnh giấc với một tiếng rên rỉ khe khẽ. Sarah đang nằm sát bên cạnh anh, đầu cô nép vào vai anh. Lúc nào đó trong đêm cô đã đắp một tấm chăn lên hai người họ.

Anh ngồi dậy, chăm chú nhìn vào những vết bầm tím loang lổ đầy màu sắc pha giữa vàng, xanh, đỏ khủng khiếp trên ngực mình.

Với một tiếng thở dài, anh nằm lại xuống và nhắm mắt. Anh đã từng đánh nhau. Anh đã từng bị thương, nhưng chưa bao giờ trong cả cuộc đời mình anh bị thương hơn những gì anh đang bị lúc này.

Sarah thở dài và khẽ cựa mình trong giấc ngủ, tay cô, vốn đặt trên bụng anh, giờ đang trượt dần xuống dưới đùi anh. Bất chấp sự mệt mỏi của bản thân, bất chấp những cơn đau âm ỉ trong người, anh cảm thấy một sự khuấy động không thể nhầm lẫn bên háng mình.

Mở mắt, anh quay lại nhìn cô. Cô trông như một nàng công chúa trong một câu chuyện cổ tích, anh nghĩ, đang chờ đợi hoàng tử đẹp trai tới và đánh thức cô bằng nụ hôn đầu tiên của tình yêu.

Một nụ cười gượng gạo nhá lên bên khóe miệng Toklanni. Anh chẳng thể được gọi là đẹp trai, nhất là trong hoàn cảnh hiện tại. Người anh hùng trong truyện cổ tích dường như luôn có mái tóc vàng và đôi mắt xanh sáng cùng những tính cách gần như hoàn hảo. Không phải một người đàn ông lai Da đỏ cùng một vết sẹo gớm ghiếc trên mặt.

Anh ngẩng nhìn Sarah một lúc thật lâu, trông thấy một nụ cười ma mị trên gương mặt cô. Và rồi mi mắt cô chớp mở và anh thấy mình đang nhìn chằm chằm đôi mắt sâu trong xanh của cô.

“Chào anh,” cô thì thầm.

“Chào em. Em đang mơ về điều gì vậy?”

“Tất nhiên là về anh rồi.” Má cô chớm ửng hồng. “Sao anh lại nhìn chằm chằm em như vậy?”

“Anh chỉ đang nghĩ em thật xinh đẹp làm sao.” Anh hắng giọng. “Giống như một nàng công chúa trong một cuốn truyện,” anh nói thêm, cảm thấy thật ngu ngốc khi nói to những lời đó.

“Thật vui khi anh nói vậy,” cô cười khẽ, “bởi vì em đang mơ rằng em được một hoàng tử trẻ tuổi đẹp trai cứu thoát khỏi một con rồng phun lửa.”

“Ồ?” Toklanni nhướn mày. “Ai đóng vai hoàng tử thế?” anh hỏi, dấu vết của sự cay đắng lẫn

khuất trong giọng mình.

Ngồi lên, Sarah đâm vào cánh tay anh. “Dĩ nhiên là anh rồi. Anh nghĩ là ai được chứ?”

Toklanni nhún vai, nhăn nhó khi sự di chuyển gửi một cơn đau chạy dọc vai phải anh.

Sarah cau mày nhìn anh trong chốc lát, rồi thở dài. Anh đang nghĩ tới những vết sẹo của mình, cô biết không chút nghi ngờ. Đã rất lâu rồi cô không còn nghĩ về những vết sẹo của anh nữa. Cô có thể nhớ cảm giác khiếp sợ đó, khi lần đầu cô gặp anh, mặt đấng trạo lên trong dạ dày khi cô cố gắng tưởng tượng nỗi đau của anh, tự hỏi anh làm cách nào có thể sống sót với một vết thương khủng khiếp đến vậy. Nhìn anh lúc này, cô chỉ trông thấy người đàn ông mình yêu. Toklanni bắt lấy ánh mắt cô với vẻ bình thản. Anh biết Sarah yêu anh bất chấp những vết sẹo kia, đôi lúc, anh không thể ngăn mình tự hỏi, tại sao cô lại không đẩy anh ra xa dù chỉ một chút thôi.

“Devlin.”

Anh lắc đầu. “Quên chuyện đó đi.”

Với sự dịu dàng vô hạn, Sarah lần theo vết sẹo trên má anh và rồi, nghiêng người về phía trước, cô hôn anh, môi cô trải lên đường sẹo trắng mờ mờ chạy dọc xương gò má đến quai hàm hai, sau đó xuống cổ.

“Sarah, đừng.”

“Tại sao?”

“Chỉ là đừng làm vậy.”

Cô nhìn chăm chăm vào anh, ngạc nhiên bởi tông giọng trầm ấm của anh. “Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì.”

“Devlin Dennehy, anh ngừng suy nghĩ linh tinh ngay đi. Những vết sẹo kia chẳng có nghĩa lý gì cả. Không bao giờ có nghĩa lý gì. Em thậm chí còn không trông thấy chúng nữa.” Cô đặt tay lên cánh tay anh. “Em không biết tại sao anh lại phiền lòng về nó đến vậy.”

Anh thật ngu ngốc và anh biết thế. “Anh xin lỗi. Sao em không pha chút cà phê đi?”

“Devlin.”

“Anh ổn mà.” Anh quay đi khỏi cô, lục lọi túi yên của mình và lấy ra ít thịt khô và pemmican để ăn sáng.

Anh suy nghĩ một cách đắm đuối khi nhìn vào ngọn lửa, chờ cà phê sôi. Ngồi nhà và chuồng

gia súc đã biến mất. Toàn bộ tài sản cũng mất hết. Tất cả những gì họ có chỉ là bộ quần áo trên người, và đứa trẻ sẽ ra đời trong vòng chưa đầy một tháng nữa.

Toklanni khẽ nguyên rủa. Anh sẽ phải đưa Sarah vào thị trấn, tìm một công việc, một nơi để sống cho đến khi mọi thứ được xây dựng lại... giả sử như Sarah muốn bắt đầu lại một lần nữa. Sau tất cả những gì cô đã trải qua, anh sẽ không ngạc nhiên nếu cô chọn sống trong thị trấn mãi mãi.

Ý nghĩ đó khiến miệng anh đắng nghét. Anh không phiền nếu phải từ bỏ sự tự do trước kia khi được sống trong trang trại. Dù cho có phải sống giữa bốn bức tường, anh vẫn cảm thấy tự do, không phải trả lời bất cứ ai ngoài bản thân mình. Nhưng nếu sống trong thị trấn, buộc phải làm việc cho người khác, làm việc theo giờ giấc quy định của họ... anh lắc đầu, biết rằng bản thân ghét như thế. Nhưng anh còn sự lựa chọn nào được kia chứ?

Họ ăn bữa sáng ít ỏi trong im lặng. Toklanni đóng yên ngựa, nhấn mạnh rằng Sarah phải mặc chiếc áo Joe Loomis đã đưa vào, sau đó giúp cô leo lên yên, nhìn mặt khi anh leo lên phía sau cô.

Sarah nắm lấy tay anh vòng qua eo cô và siết lại. Anh trông thật ‘sặc sỡ’ sáng nay, toàn bộ cơ thể anh là sự pha trộn giữa các màu sắc và đầy những vết sưng từ những vết thương đêm hôm trước. “Chúng ta đang đi đâu đây?”

“Anh đoán là Pepper Tree Creek. Anh sẽ chuẩn bị cho em ở trong một khách sạn, sau đó sẽ tới đón Danny.”

“Mọi thứ đều mất hết rồi sao? Ngôi nhà, chuồng gia súc, tất cả?”

“Ừ.”

“Đừng đổ lỗi cho bản thân. Nó vẫn sẽ xảy ra cho dù anh có về kịp. Anh có thể còn bị giết nếu có đang ở đó. Cả Danny cũng vậy.”

“Có lẽ.”

“Devlin. Làm ơn đi.”

“Anh không cảm thấy mình giống như Devlin lúc này,” anh lẩm bẩm.

Anh cũng không hành động giống như Devlin, nhưng cô không thể chỉ ra sự khác biệt rõ ràng nào. “Em có thể làm gì đây?”

“Không gì cả. Chúng ta sẽ tới thị trấn,” anh nói, đặt những suy nghĩ của mình vào những việc phải làm trước tiên. “Anh sẽ tìm một công việc.”

“Chúng ta có thể bán đất,” Sarah đề nghị, đầy hy vọng sẽ giảm bớt gánh nặng tâm lý trong anh. “Chúng ta có thể dùng tiền đó mua một ngôi nhà.”

“Nếu đó là điều em muốn.”

Cô liếc nhìn qua vai, muốn trông thấy gương mặt anh. “Anh muốn điều gì?”

“Anh không biết nữa.”

“Devlin... Toklanni, nói cho em biết đi. Nói cho em có chuyện gì vậy?”

Anh chậm rãi lắc đầu.

“Chúng ta có thể xây dựng lại nếu anh không muốn sống trong thị trấn.”

“Điều đó phụ thuộc vào em.”

Bực tức, Sarah cố quay lại lần nữa. Cô đã cố gắng để hiểu xem điều gì đang làm phiền anh với mỗi dặm đường đi qua. Anh không thể nào nghi ngờ tình yêu của cô được. Chắc chắn anh không thể buồn lòng đến vậy với các vết sẹo của mình, không phải trong lúc này. cô tự hỏi liệu anh có đang đổ lỗi cho bản thân trong cuộc tấn công trang trại của họ không, nhưng điều đó cũng thật vô lý. Đó không phải là lỗi của anh khi người Comanche đốt nhà họ và bắt cóc cô. Nó vẫn sẽ xảy ra dù anh có ở đó hay không.

Hẳn là ý nghĩa phải sống trong thị trấn khiến anh chán nản. Cô biết anh ghét nó. Dù hầu hết người dân thị trấn đã cố gắng chấp nhận anh, thì ở đó vẫn có những người nhìn anh với ánh mắt khinh miệt và ngờ vực. Hầu hết các bộ lạc đã di chuyển đến nơi định cư của họ, nhưng vẫn thường xuyên có các cuộc xung đột, các cuộc tấn công vào những ngôi nhà xa trung tâm và các trang trại chăn nuôi.

Gia súc và ngựa vẫn bị đánh cắp, hàng rào vẫn bị cắt, các đường dây điện vẫn bị giật xuống.

“Em không nghĩ là em muốn sống trong thị trấn,” Sarah nói, giọng cô thật nhẹ nhàng. “Em nghĩ chúng ta nên xây dựng lại.”

Toklanni càu nhàu. “Bằng cái gì?”

“Chúng ta có thể vay ngân hàng.”

“Phải rồi. Anh chắc chắn ông già Simms sẽ rất vui mừng cho chúng ta vay tiền.”

Sarah thốt ra một lời nguyên rủa rất không ra dáng một quý cô. Devlin nói đúng. Ralph Simme sẽ không đời nào đưa cho Devlin lấy một đồng, chứ đừng nói đến khoản tiền để xây dựng lại cả một căn nhà và chuồng gia súc. Vợ và con của vị chủ ngân hàng đã bị giết năm ngoái bởi một băng cướp người Kiowa. Ông ta không bao giờ chấp nhận người da đỏ.

“Có lẽ chúng ta có thể xây dựng lại từ đầu. Em chắc là Joe Loomis sẽ giúp đỡ. Và Jom Howell cùng anh trai anh ấy nữa.”

“Có thể.”

Với một tiếng thở ra thất vọng, Sarah nắm lấy dây cương và giật mạnh để con ngựa dừng lại. Xoay người với khoảng tốt nhất có thể, cô nhìn chăm chăm vào chồng mình.

“Devlin, em không biết chuyện gì đang khiến anh phiền lòng, nhưng anh đang khiến em giận dữ chết tiệt đấy! Em yêu anh. Em không quan tâm chuyện người khác nghĩ gì về việc em lựa chọn chồng mình. Em không quan tâm ngôi nhà có cháy rụi hay không... à thì, cũng không nhiều. Điều em quan tâm là anh được anh toàn, là Danny được an toàn. Em không quan tâm nếu chúng ta có phải ở lại trong thị trấn, hay cố gắng để xây dựng lại trang trại, nhưng miễn là chúng ta còn ở bên nhau. Anh đã hiểu chưa?”

Anh cười toe toét với cô bất chấp bản thân, thích thú bởi cơn giận dữ đang nhảy múa trong ánh mắt cô, bởi sự tuôn trào nét ửng hồng trên má cô. Anh không nghĩ rằng anh từng trông thấy cô giận dữ trước đây.

“Nó đã thành sự thật rồi,” anh nhận xét.

Sarah cau mày nhìn anh, cơn giận dữ của cô tan biến trong chốc lát. “Gì cơ?”

“Cơn giận dữ của em.”

“Cơn giận dữ của em.” Cô thở ra một hơi dài. “Anh đang cố gắng làm em phát điên sao?”

Anh lắc đầu, và rồi, chậm rãi cúi người về phía cô, chặn lại mọi thứ trong ánh mắt cô ngoài tình yêu đang sáng lên trong đôi mắt tối màu của cô. Miệng anh ấm áp khi nó bao phủ miệng cô, đầy âu yếm.

“Anh xin lỗi, Sarah,” anh thì thầm, vén một lọn tóc ra sau tai cô. “Anh đã cưỡi ngựa nhanh như quỷ để cứu em khỏi người Comanche, và giờ khi đã thành công, anh lại chẳng có gì để cho em. Em sẽ tốt hơn nếu ở lại với Esatai. Ít nhất anh ta có một ngôi nhà dành cho em, một nơi trú ẩn khỏi cơn bão đang tới.”

“Ôi, Dev,” cô nói một cách bất lực. “Mọi thứ sẽ ổn cả thôi, rồi anh sẽ thấy.”

Anh gật đầu, nhưng cô biết anh không tin cô. Tìm kiếm phía sau, anh nhắc tấm chăn từ phía sau yên ngựa và quàng nó lên đầu và vai cô. Chỉ sau đó cô mới nhận ra bầu trời đang dần tối lại. Thật sự là một cơn bão đang ập tới.

“Anh cầm đi,” cô nói, cởi tấm chăn khỏi vai. “Em có áo khoác của anh rồi.”

“Giữ nó đi,” anh nói cộc cằn. Kéo tấm chăn trở lại lên đầu cô lần nữa bằng bàn tay rần rỏ nhưng nhẹ nhàng. “Em cần nó hơn anh.”

Toklanni thúc con ngựa xám chạy nước kiệu, neho mắt khi anh dò tìm nơi ẩn náu, nhưng dường như tất cả chỉ là đất đồng bằng.

Anh thúc ngựa đi thêm vài giờ, mỗi quan tâm dành cho Sarah tăng dần theo mỗi dặm qua đi. Em bé sẽ ra đời trong vòng chưa đầy ba tuần nữa. Anh không phải một bác sĩ, nhưng anh chắc chắn việc ngồi trên lưng ngựa trong một cơn mưa tầm tã không hề tốt cho một người phụ nữ trong tình trạng của cô, hoặc cho em bé cô đang mang.

*Ôi Chúa ơi, làm ơn đừng để bất cứ chuyện gì xảy đến với đứa trẻ này, hay với Sarah. Làm ơn, hãy để đứa bé khỏe mạnh và mạnh mẽ. Làm ơn...*

Đã gần xế chiều khi họ tìm thấy một nơi trú ẩn trong một mỏm đá nhô lên bên một hẻm núi nhỏ. Toklanni nâng Sarah từ yên ngựa, nghe thấy tiếng rên khe khẽ cô cố gắng kiềm lại khi chạm chân xuống đất.

Di chuyển nhanh chóng, anh xuống ngựa, trái tẩm chăn lên mặt đất bên dưới mô đá, và giúp Sarah ngồi xuống. Không có gỗ khô để nhóm lửa, không có thức ăn ngoài vài mẩu thịt khô và pemmican, nhưng cô không than phiền gì.

“Đến đây ngồi cạnh em nào,” cô thúc giục. “Sẽ ấm hơn nếu chúng ta ngồi gần nhau.”

“Em là một người phụ nữ thật đặc biệt, Sarah Dennehy,” anh nhận xét, vòng tay quanh cô và ôm cô thật chặt. “Sao em không phản nản gì về sự lạnh lẽo và cơn mưa, về thức ăn thật tệ hại?”

“Em không thấy lạnh, và em thích mưa,” cô nói, mỉm cười với anh. “Và thức ăn tệ hại còn hơn là không có gì để ăn.”

“Thực tế đấy,” anh lẩm bẩm, nhớ về những ngày tháng người Apache gần như chết đói, khi họ phải ăn thịt ngựa và chó hay bất cứ thứ gì họ tìm được. Những người già ra ngoài và chết trong lớp tuyết khi cố gắng tìm kiếm chút thức ăn cho những người còn lại trong bộ tộc.

Sarah khum lấy má anh trong lòng bàn tay cô. “Mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi, Devlin. Em biết điều đó.”

“Ừ.”

“Tin em đi, Devlin,” cô thì thầm, mi mắt cô khép lại. “Chỉ lần này...”

Tất cả những lo lắng và nghi ngờ trong tâm trí anh chìm vào quên lãng ngay khi môi cô chạm lên môi anh. Cô là một người phụ nữ, người ban phát sự sống và niềm an ủi, người mang những nỗi buồn đi. Cô là vợ anh, sẵn sàng đứng bên cạnh anh trong suốt quãng thời gian hạnh phúc cũng như khổ đau. *Khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi bệnh hoạn cũng như lúc mạnh khỏe...*

Anh đã chọn người phụ nữ của đời mình một cách khôn ngoan, anh nghĩ. Anh chỉ hy vọng anh sẽ không khiến cô thất vọng, rằng cô sẽ không bao giờ cảm thấy nuối tiếc vì đã chọn anh làm chồng.

“Sarah.” Anh thì thầm tên cô, biết rằng chỉ cần họ còn sống, anh sẽ luôn cảm thấy như ở nhà trong vòng tay Sarah.

## CHƯƠNG 9

Trời mưa liên tục trong suốt hai ngày sau đó. Sarah lúc nào cũng bị lạnh và ướt, nhưng cô không bao giờ phàn nàn. Sự nhần nại đó chỉ khiến Toklanni thêm yêu cô nhiều hơn. Cô có mọi quyền để cảm thấy đau khổ và bất hạnh, nhưng cô luôn là người lạc quan và vui vẻ, luôn trấn an anh rằng mọi thứ sẽ ổn cả thôi.

Anh sẵn được một con thỏ vào buổi sáng ngày thứ hai. Tối đó, anh đã tìm thấy ít củi khô và họ có bữa ăn nóng đầu tiên trong suốt ba ngày qua.

Anh cẩn thận quan sát Sarah, lo lắng bởi quầng thâm bên dưới mắt cô. Cô ăn ít và ngủ thiếp đi gần như ngay lúc anh đặt cô lên ngựa, nhưng cô luôn đảm bảo với anh rằng cô không sao cả, cô khỏe, và anh chẳng còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc tin cô.

Anh lặng lẽ nguyên rửa cơn mưa khiến họ bị chậm lại và thêm phần nguy hiểm

Toklanni thức dậy sớm hôm sau, một cảm giác khó chịu mạnh mẽ dâng lên trong anh. Sarah nằm cạnh anh, ngủ yên bình. Trong vài phút, anh đặt người nằm lại, mắt vẫn nhắm nghiền, anh thậm chí còn thở chậm lại. Anh có thể nghe thấy tiếng một con ngựa đực đang xéo lên lớp cỏ ẩm ướt, tiếng trò chuyện của đám chim giẻ cùi, và rồi, đột ngột chỉ còn sự im lặng. Tiếng giậm chân khe khẽ của con ngựa xám.

Khẽ chửi thề, Toklanni lặn mình sang trái, xa khỏi Sarah, tóm lấy khẩu súng của mình ngay khi có thể. Anh gần như chỉ vừa ra khỏi chần khi nghe tiếng một mũi tên ghim lên mặt đất, nơi mà anh mới chỉ nằm đó một khoảnh khắc trước.

Toklanni bật dậy trên đôi chân của mình, khẩu súng sẵn sàng trong tay khi anh quan sát đám sương mù dày đặc, tìm kiếm dấu hiệu của kẻ tấn công.

“Chuyện gì vậy?”

Anh nghe thấy giọng nói của Sarah, tràn đầy sợ hãi, nhưng anh không dám liếc nhìn về phía cô. “Nằm xuống.” Anh cảnh báo.

Một mũi tên thứ hai rít lên trong lớp sương xám, ghim vào mặt đất ngay bên dưới chân Toklanni. Anh ngẩng nòng súng theo đúng hướng mũi tên đã đến, và mũi tên thứ ba, nhắm vào tim anh, đã đâm trúng cánh tay trái anh.

Anh bắn hai lần, một cách mù quàng và hoàn toàn dựa vào bản năng, nghe thấy một tiếng thét đau đớn khắc nghiệt, và rồi Esatai hiện ra trong tầm mắt, chiếc áo da hoẵng của anh ta nhuộm đầy máu.

“Không, ôi, không,” Sarah thì thầm. Cô nhìn chăm chăm người chiến binh Comanche khi anh ta loạng choạng bước về phía cô, một tay ép lên vết thương khủng khiếp gần tim mình, tay kia đưa ra hướng về phía cô.

Sarah lắc đầu, nước mắt chầm chích mắt cô, khi anh ta tiếp tục tiến về phía mình. Cô liếc nhìn Devlin, tìm kiếm trong đôi mắt anh thấy... gì chứ? Sự thấu hiểu? Sự cảm thông?

Không phải. Gương mặt anh cứng rắn, không khoan nhượng khi nhìn vào vết đỏ thẫm chết người đang tuôn ra bên dưới chiếc áo của người chiến binh, thấy sức mạnh dần rời bỏ cơ thể anh ta.

Từ từ Esatai khụy xuống, ánh mắt dán chặt vào gương mặt Sarah. “Người phụ nữ... của tôi...”

Không thể ngăn được mình, Sarah bước về phía anh ta. Quỳ xuống cạnh anh ta, cô nâng anh ta lên trong vòng tay mình, nắm lấy tay anh ta.

“Tôi xin lỗi,” cô thì thầm đau đớn. “Rất xin lỗi.”

Một cách nỗ lực, Esatai đưa cánh tay còn lại lên, ngón tay anh ta chạm vào mái tóc vàng của cô, vuốt ve má cô.

“*Tu ... su ... naru ... nue ...*,” anh ta thì thầm, và rồi ánh sáng rời khỏi đôi mắt anh ta. Bàn tay trượt xuống bên sườn.

Sarah khóc, những giọt nước mắt lăn dài trên má, không ngừng.

“Tại sao?” Cô nhìn chăm chăm vào Devlin, mắt cô tìm kiếm câu trả lời. “Tại sao?”

“Em không biết sao?”

Sarah lắc đầu. “Em chẳng là gì với anh ấy cả, chỉ là một phụ nữ da trắng anh ấy bắt được.”

“Không. Anh ta yêu em.”

“Anh ấy thậm chí còn không biết em,” cô kêu lên, đột nhiên cảm thấy giận dữ vì Esatai đã chết một cách vô ích. “Anh ấy chẳng biết gì về em cả.”

“Một số người rất dễ để yêu thương,” Toklanni lặng lẽ nhận xét. “Anh đã nghĩ rằng anh yêu em ngay từ giây phút đầu tiên trông thấy em, thậm chí trước cả khi anh biết tên em.”

Sarah lắc đầu, không muốn chấp nhận thực tế rằng một người đàn ông mà cô gần như

không hề biết đã chết vì cô. Cô nhìn xuống Esatai. Tại sao anh ta không ở lại với người của mình? Tại sao lại đuổi theo sau cô?

“Anh ấy đã nói gì trước khi...” Cô nuốt nước bọt. “Trước khi...” Cô không thể nói ra những lời đó. Cô đã từng trông thấy cái chết trước đây, nhưng chưa bao giờ có ai đó chết trong vòng tay cô.

“Anh không chắc lắm. Nhưng anh nghĩ anh ta nói, ‘Tha thứ cho tôi’.”

Một tiếng kêu không lời bật ra khỏi môi Sarah khi cô vùi mặt vào bàn tay mình. Cô biết Esatai chỉ vài tuần, nhưng anh ta đã đối xử tốt với cô, theo cách riêng của mình. Anh ta không xấu hổ vì cô, hay làm đau cô. Anh ta kiên nhẫn với sự thiếu hiểu biết và những thiếu sót của cô. Và giờ thì anh ta đã chết.

Cô khóc nức nở thật to khi Devlin nâng cô dậy.

Toklanni ôm cô thật chặt, ước mình có thể nói điều gì đó để an ủi cô, nhưng với mỗi giọt nước mắt cô rơi cho người Comanche kia lại như một vết gai đâm trong trái tim anh, sắc nét và đau đớn hơn nhiều mũi tên đang găm trên cánh tay anh.

“Em xin lỗi,” Sarah thì thầm.

Lùi lại, cô lau mắt bằng mu bàn tay. “Ôi, chúa ơi, anh bị thương! Em...”

Cảm giác tội lỗi xuyên qua cô. Sao cô lại có thể quên rằng Devlin đang bị thương chứ?

“Ổn cả mà, Sarah.”

“Không, nó không ổn. Nhưng em...” Tất cả máu như rút khỏi gương mặt cô. “Em chưa bao giờ trông thấy bất cứ ai...” Cô nhìn chăm chăm vào khoảng không, chiến đấu chống lại thôi thúc muốn nôn.

“Ổn cả mà,” Toklanni lặp lại. Thấy ai đó chết chưa bao giờ là chuyện dễ dàng, bất kể đó là bạn hay thù.

Nghiến răng, Toklanni nắm lấy thân mũi tên và giật nó ra khỏi cánh tay mình. Con đau đớn chạy dọc cánh tay anh, nhưng anh hoành nghênh nỗi đau đó. Nó đã rửa sạch mọi thứ, bằng cách nào đó.

Quỳ bên cạnh Esatai, anh tháo sợi dây băng đầu của người chiến binh và quấn nó quanh vết thương đâm máu nơi cánh tay mình.

Khi anh nhìn lên, anh thấy Sarah đang nhìn chăm chăm vào mình, nỗi xấu hổ ánh lên trong mắt cô. “Em lẽ ra nên làm điều đó.”

“Em đã trải qua đủ chuyện rồi. Chúng ta phải đi thôi.”

“Anh sẽ để anh ta ở đây, như thế này sao?”

“Anh không có thời gian và sức lực để chôn cất anh ta đâu. Người dân của anh ta sẽ tìm thấy anh ta sớm thôi.”

Cô suýt nữa thì tranh cãi, nhưng chỉ một ánh nhìn vào đôi mắt Devlin đã khiến cô đổi ý. Nhưng cô không thể chỉ để anh ta nằm đó. Nằm lấy một trong những tấm chăn của họ, cô quấn nó quanh người Esatai.

Không nói lời nào, Toklanni đóng yên con ngựa xám, sau đó giúp Sarah leo lên.

Cô nghe thấy anh nguyền rủa khế khi anh quăng mình lên phía sau cô. “Anh có sao không?” cô hỏi, lo lắng liếc nhìn về phía anh.

“Ổn cả.”

“Devlin, em xin lỗi.”

“Về điều gì?”

“Em cảm thấy như bằng cách nào đó đã khiến anh thất vọng.”

“Em không khiến anh thất vọng,” anh trả lời cộc lốc.

Cô quan sát khuôn mặt anh một lúc, nhưng biểu hiện của anh hoàn toàn tách biệt khỏi cô.

Với một tiếng thở dài, cô quay đi, ước rằng cô có thể xóa đi khoảng cách giữa họ, nhưng rồi cô cảm thấy một cánh tay trượt quanh em mình, kéo cô lại áp vào ngực anh. Hơi thở của anh ấm áp phủ xuống cổ cô, ngực anh mạnh mẽ và vững chắc như núi.

“Nghỉ ngơi đi, Sarah. Mọi chuyện đều ổn cả.”

Giọng anh sâu và trấn an, tràn đầy tình yêu và những cảm xúc dịu dàng. Sự nhẹ nhõm trào qua khi cô tựa mình vào anh. Sự mệt mỏi đột ngột xâm chiếm, cô nhắm mắt lại và chìm vào giấc ngủ.

Cô tỉnh giấc khi cảm giác như một cơn mưa rót trên gương mặt mình. Bầu trời đã chuyển sang tối đen. Sấm sét đang vằn vù trên không trung; trong khoảnh khắc, một tia chớp rạch ngang những đám mây. Gió đang gào thét.

Cả hai đều ướt sũng khi họ tìm thấy một nơi trú ẩn sau một đồng đá lớn.

Họ dành phần còn lại của ngày hôm đó rúc vào bên dưới tấm chăn. Devlin ôm cô thật chặt, khiến cô ấm hơn bằng cơ thể ấm áp của mình, nhưng anh dường như thật xa cách, như thể anh đã khóa mình lại với cô. Là anh tức giận vì cô đã khóc cho Esatai sao? Hay anh ghen?

Ý nghĩ đó đáng ngại đến kỳ quặc và thật vô lý. Người phụ nữ nào lại không muốn người đàn ông của cô ta điên lên vì ghen chứ? Nhưng Devlin không có lý do gì để làm vậy cả. Cô yêu anh bằng tất cả trái tim và linh hồn mình. Chắc hẳn anh phải biết điều đó chứ?

Tựa mình vào ngực anh, cô nâng bàn tay lên và để nó trượt xuống bên má có vết sẹo của anh. “Em yêu anh. Devlin.”

Anh khẽ lẩm bẩm khi cầm bàn tay cô gỡ ra khỏi gương mặt mình. “Anh biết.”

“Đừng khóa mình lại với em.”

“Ý em là sao?”

“Em cảm thấy như thể anh đang tức giận với em, và em không biết tại sao.”

“Anh không giận em, Sarah.”

“Vậy thì vì sao?”

Anh lắc đầu. “Không có gì.” Anh nói chậm rãi, biết rằng mình đang nói dối, tất cả những mối nghi ngờ giờ đang quay trở lại ám ảnh anh. “Nghỉ ngơi đi. Chúng ta sẽ lên đường sớm ngay khi cơn mưa kết thúc.”

Cô muốn tranh cãi với anh, nhưng mi mắt cô nặng trĩu. Cơ thể cô cũng vậy, nặng nề và mệt mỏi. Nắm lấy tay anh, cô đặt nó lên bụng mình để anh có thể cảm nhận được con họ đang cử động bên trong.

Nhắm mắt lại, cô thì thầm, “Em hy vọng đó sẽ là một bé gái,” và rồi cô ngủ.

Một bé gái, Toklanni nghĩ, với mái tóc vàng óng và đôi mắt xanh màu bầu trời của Sarah. Con gái anh. Con bé sẽ có một phần tư dòng máu Apache. Liệu cuộc sống của con bé có khác cuộc sống của anh không, hay mọi người cũng sẽ nhìn con bé với vẻ khinh miệt vì dòng máu da đỏ chảy trong huyết quản? Dù là con trai hay con gái, anh không muốn bất cứ đứa con nào của mình phải xấu hổ hoặc không biết tới di sản của nó.

Tựa đầu vào một tảng đá, ôm lấy Sarah thật gần, anh nhắm mắt, cầu nguyện cho một đứa trẻ khỏe mạnh.

## CHƯƠNG 10

Cô tỉnh giấc trong vòng tay bao bọc ấm áp của Devlin. Trong khoảnh khắc, cô không nhúc

nhích, chỉ nằm đó, ngắm anh ngủ. Ngay cả trong khi đang nghỉ ngơi, khuôn mặt anh vẫn hằn lên những nét âu lo. Và thật đáng buồn khi cô lại là nguyên nhân của những lo lắng đó. Không thể dùng được, cô đưa tay ra nhẹ nhàng vuốt ve má anh, yêu việc được chạm vào anh, ấm áp và thật mịn màng bên dưới tay cô. Ánh mắt cô di chuyển trên gương mặt anh, gương mặt cô đã biết rất rõ, ngưỡng mộ sống mũi thẳng, của anh, quai hàm vuông vức mạnh mẽ, gò má cao, đôi môi gợi cảm, màu da anh.

Cô gạt một lọn tóc rủ xuống trán anh, mỉm cười khi mi mắt anh chớp mở. “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.”

“Trời ngừng mưa rồi.”

Toklanni cầu nhàu, tự hỏi sao cô vẫn có thể vui vẻ đến vậy. Họ đã mất mọi thứ mình có. Sẽ phải mất hàng dặm nữa mới về tới thị trấn, và cô thì đang mỉm cười với anh, đôi mắt xanh của cô tươi sáng, mái tóc cô giống như một đám mây vàng óng bao bọc quanh gương mặt cô.

“Em đói rồi,” cô nói, bàn tay cô lướt trên ngực anh. “Chúng ta còn gì để ăn không?”

“Còn ít pemmican.”

“Em sẽ ăn nó.”

“Ở đây nhé. Để anh đi lấy.”

Sau bữa sáng ít ỏi, Toklanni đóng yên ngựa, và rồi họ lại lên đường, trực chỉ hướng Pepper Tree Creek

Sẽ vô cùng khó khăn cho những người đàn ông của cô nếu phải sống trong thị trấn lần nữa, Sarah nghĩ. Danny đã quen với sự tự do trong trang trại, thích việc đến và đi theo cách cậu bé muốn. Cậu bé thích câu cá bên dòng suối gần nhà cùng các cậu bé nhà Loomis. Cậu thích một sân đầy các con vật. Cậu thậm chí còn thích vắt sữa bò và rình mò quanh chuồng gà để nhặt trứng.

Sẽ thật khó để Danny có thể thích nghi với sự thay đổi như vậy, và thậm chí còn khó khăn gấp đôi với Devlin. Anh đã kể với cô rằng mẹ anh từng đưa anh đến sống ở Santa Fe khi anh được 9 tuổi. Bà muốn anh tới gặp ông bà ngoại là người da trắng của mình, để học cách sống của người da trắng. Anh ghét nó. Ở đó, anh kể với cô, anh lần đầu tiên nghe thấy cụm từ ‘con lai’, lần đầu anh nghe thấy cụm từ ‘đàn bà da đỏ’ được sử dụng một cách xúc phạm. Thấy những người không đối xử tốt với mẹ anh đã chế giễu bà, nhìn chằm chằm vào các hình xăm màu xanh trên cằm bà.

Sau sáu tháng, họ đành trả anh về với những người của cha anh.

Cô không thể yêu cầu anh sống trong thị trấn lần nữa được. Dù cho phần lớn mọi người đều đã chấp nhận anh, cô biết anh vẫn cảm thấy mình như người ngoài cuộc. Bằng cách nào đó, họ

sẽ tìm được tiền để xây dựng lại trang trại, nếu không...

Sarah hít sâu một hơi. Nếu không, cô sẽ đề nghị Devlin tới sống cùng những người Apache trong một thời gian. Anh đã từ bỏ rất nhiều thứ vì cô, đây là điều nhỏ bé nhất cô có thể làm cho anh.

Trời gần trưa khi cô bắt đầu thấy đau. Biết sẽ chỉ khiến Devlin lo lắng, cô không nói lời nào. Cô ngủ một lúc, ôm lấy Devlin thật chặt, và khi cô tỉnh dậy, đã là chiều muộn.

Toklanni ghì cứng con ngựa xám dừng lại. Xuống ngựa, anh nâng Sarah lên. “Em không sao chứ?” anh hỏi.

“Ổn ạ.”

Anh di chuyển về phía cô và xoa vai, lưng cho cô trong vài phút, cười toe toét với âm thanh nữ tính bởi sự thích thú trong giọng cô. Cuốn cô vào vòng tay, anh hôn lên má cô. “Để chân em nghỉ ngơi chút đi,” anh nói. “Anh sẽ tìm xem có thể kiếm được con thỏ nào cho bữa tối không.”

Sarah gật đầu, ngồi xuống bên một tảng đá, một tay xoa lưng.

Đã gần tối khi Devlin trở về, vài con gà cỏ nhỏ đeo trên vai.

“Thịt tươi cho bữa tối,” anh tuyên bố.

Sarah mỉm cười, cố kìm lại một tiếng rên khi cơn đau thắt trên lưng cô trường lên phía trước.

Toklanni cau mày. “Chuyện gì thế? Có chuyện gì sao?”

“Không có gì đâu, chỉ đau lưng chút thôi ạ.”

Thả con gà xuống, anh bước đến bên Sarah và quỳ xuống trước mặt cô. “Em bị đau bao lâu rồi?”

“Cả ngày rồi. Cứ đau rồi lại hết.”

“Sao em không nói với anh?”

“Em không muốn làm anh lo lắng. Nó có thể không sao cả đâu,” cô nói, và sau đó thở hổn hển.

“Có phải những cơn đau ngày càng tăng không?”

Sarah gật đầu.

Không nói lời nào, anh bế cô lên và đặt cô lên yên ngựa.

“Chúng ta đang đi đâu đây?”

“Có một ngôi làng của người Mexico cách đây không xa,” anh nói, quần một tấm chăn lên đầu và vai cô. “Em sẽ không sinh ở ngoài này được. Một cơn bão đang tới nữa rồi.”

Quoảng mình lên phía sau cô, anh nắm lấy dây cương và thúc con ngựa xám chạy nước kiệu. Nhu cầu muốn Sarah được an toàn đập rộn trong anh như tiếng trống xung trận của người Apache. Cô đã mất hai đứa con rồi. Cô sẽ chết mất nếu mất thêm một đứa nữa.

Đã là chiều tối khi họ đến được ngôi nhà nhỏ của người Mexico nằm nép mình trong một sườn đồi thấp.

Sarah đang ngày càng đau hơn, không nghi ngờ gì.

Toklanni dừng ngựa lại ở ngay căn lán đầu tiên anh thấy. Xuống ngựa, anh gõ cửa.

Một lúc sau, một phụ nữ đứng tuổi mặc toàn đồ đen ra mở cửa.

“Tôi cần nơi trú ẩn cho vợ mình,” Toklanni nói.

Bà già lắc đầu. “Không có chỗ đâu. Đi đi.”

“Cô ấy sắp sinh rồi.”

Bà già lắc đầu lần nữa. “Không.”

Toklanni chửi thề. Anh không thể trách bà ta vì đã không để họ vào được, anh chán chường nghĩ. Chỉ gương mặt đầy sẹo của anh thôi là đã đủ để khiến người phụ nữ lớn tuổi cảnh giác. Thực tế rằng anh là người da đỏ cũng chẳng giúp được thêm gì. Người Apache và người Mexico là kẻ thù đã hàng bao đời nay rồi.

Quay đi, anh nắm lấy dây cương và bước dọc theo con phố bụi bặm tới nhà bên cạnh. Và một nhà nữa. Và thêm một nhà nữa.

Không có chỗ. Đi đi. Không có chỗ. Mọi lời nói đều giống hệt từ nhà này sang nhà khác. Không ai sẵn sàng mở cửa tiếp đón một người đàn ông da đỏ mang gương mặt đầy sẹo và người phụ nữ của anh ta.

Khi họ đã đến cuối thị trấn, anh cảm thấy như thể sự tức giận đang siết chặt cổ mình. Sarah cần một nơi trú ẩn, và cô cần nó ngay bây giờ. Với tình trạng hiện tại, cô không còn có thể che giấu thực tế rằng các cơn co thắt ngày càng gần nhau và có dấu hiệu tăng dần.

Lầm bầm nguyên rủa, anh quăng mình lên phía sau Sarah và quay ngựa về phía chân đồi. Anh đã trông thấy một cái hang ở đó trên đường tiến vào làng. Ít nhất cô cũng sẽ được khô ráo.

Cái hang nhỏ thôi. Toklanni vào trước, đảm bảo rằng không có con vật nào ở trong, và rồi

anh đưa Sarah vào, giúp cô thoải mái nhất có thể.

“Anh sẽ trở lại ngay,” anh nói, nắm lấy khẩu súng của mình.

“Anh đi đâu?”

“Lấy ít chăn và đồ ăn. Đừng lo. Anh sẽ không đi lâu đâu.”

Anh bước đi trước khi cô có thể tranh cãi.

Toklanni cưỡi ngựa khó nhọc quay lại làng. Lần này anh không bận tâm đến việc hỏi xin sự giúp đỡ nữa. Buộc con ngựa xám vào một bụi cây rậm, anh bước vào thị trấn bằng những bước chân thỉnh thoảng, cái bóng mờ mờ của một cửa hàng ọp ẹp phía cuối con đường phố chính. Không mất nhiều thời gian để đột nhập vào đây. Tìm vài chiếc túi vải bố, anh nhét đầy thực phẩm, vài tấm vải trắng sạch, thêm ít vải kẻ ô. Tiếp theo, anh lấy thêm nửa tá nến mỡ, một hộp diêm, vài cái cốc thiếc, đĩa và thìa, một ấm đun nước men xanh, một cuộn dây. Cuối cùng, anh tóm lấy ba cái chăn len.

Anh bước ra khỏi thị trấn, dừng lại một lần trong bóng tối để đảm bảo không có ai đi theo mình.

Con ngựa không bị giật mình khi anh tiếp cận nó. Thắt chiếc túi lên phía sau yên ngựa, Toklanni nhảy lên yên và nhanh chóng phi về phía hang động.

Tiếng rên của Sarah dội vào anh ngay bước đầu tiên anh xuống yên. Nắm lấy chiếc túi vải, anh vội vã bước vào hang.

“Sarah.”

“Devlin.”

Anh nghe thấy nỗi đau trong giọng nói của cô, cùng sự nhẹ nhõm khi thấy anh đã trở lại. Di chuyển nhanh chóng, anh thấp nển lên, sau đó quỳ xuống bên cạnh cô. Đôi mắt cô mờ đi bởi nỗi đau, khuôn mặt và vạt áo cô ướt đầm mồ hôi.

Anh trải một tấm chăn cho cô phía sau hang động, sau đó nhóm một ngọn lửa nhỏ để xua đi sự lạnh lẽo. Khi cô đã thoải mái hơn, anh đun một ấm nước và pha trà.

“Anh lấy đâu ra tất cả những thứ này?” Cô hỏi giữa các cơn co.

“Anh lấy trộm.”

“Devlin!” cô la lên, bị sốc vì anh đã làm một điều như vậy.

Toklanni bắt gặp ánh mắt cô, đôi mắt anh tối lại và ảm đạm. “Người Apache không nghĩ điều đó là sai trái khi ăn cắp của kẻ thù.”

“Những người dân trong làng không phải kẻ thù của chúng ta.”

Biểu hiện của anh sắt lại. “Họ là kẻ thù của anh.”

“Vì em sao?”

Sự im lặng của anh đã thay thế cho tất cả câu trả lời mà cô cần.

Anh ngồi bên cạnh cô suốt đêm, nắm lấy tay cô, xoa lưng cho cô, kiên quyết rằng cô cần phải đứng lên và đi lại một chút giữa các cơn co thắt.

Anh kể cho cô nghe về thời thơ ấu của anh, của cha mẹ anh. Và toàn bộ quãng thời gian đó là nỗi sợ hãi sâu trong anh – lo sợ cho số phận của em bé, lo cho Sarah. Anh nguyên rủa những người dân trong làng vì đã từ chối cung cấp một nơi trú ẩn cho vợ anh.

Khi bình minh tới, họ nghe thấy âm thanh nhỏ ngọt ngào của tiếng chuông nhà thờ.

“Giáng sinh đến rồi,” Sarah nói, thở hỗn hển giữa các cơn co. “Năm nay... chúng ta sẽ có... một món quà... tuyệt vời.”

Toklanni gật đầu, siết chặt tay cô với một sự đảm bảo ấm áp mà anh hoàn toàn không cảm thấy thế.

Giáng sinh, anh nghĩ, kỷ niệm ngày Chúa trời của người da trắng được sinh ra. Anh nhớ lại câu chuyện kể về sự ra đời của Chúa mà Sarah đã kể cho anh trong năm đầu tiên cuộc hôn nhân của họ, chuyện về những người dân Bethlehoem đã từ chối cung cấp nơi trú ẩn cho mẹ của một đứa trẻ theo đạo Kito thế nào; đã buộc Mary phải sinh ra vị cứu tinh của thế giới trong một chuồng ngựa.

Sarah siết chặt lấy bàn tay Toklanni, móng tay cô bấu chặt vào lòng bàn tay anh khi cơn đau buốt giá đâm xuyên qua mình. Lần đầu tiên, cô bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Cô đã lâm bồn rất lâu rồi. Nếu có chuyện gì xảy ra thì sao? Ôi, Chúa ơi, nếu đứa trẻ này cũng chết thì sao? Cô biết Devlin muốn có một đứa con nhiều đến nhường nào. Cô không thể khiến anh thất vọng thêm lần nữa được.

Toklanni nhăn nhó khi những móng tay cô cắm sâu vào tay mình. Một phụ nữ nhỏ bé như vậy sao có thể có được sức mạnh đến thế, anh trầm ngâm, ước gì anh có thể hấp thu nỗi đau của cô vào trong mình. Tiếng thét của cô cứa vào tận tim anh như một con dao lột da của người Apache. Lúc này cô đang có một cơn co thắt dữ dội. Anh không nghĩ anh có thể chịu đựng được khi thấy nỗi đau đớn của cô nếu đứa trẻ này lại qua đời.

“Devlin, nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra với em, hãy chăm sóc cho Danny.”

“Sarah...”

“Hứa với em.”

“Anh hứa.”

Cô nắm chặt bàn tay anh khi cơ thể cô căng lên, cố rặn. “Có chuyện gì đó!”

Anh cố kìm lại cơn hoảng loạn trỗi dậy bởi lời cô nói, bởi nỗi sợ hãi khủng khiếp trong mắt cô.

“Anh có thể làm gì đây?”

“Xem... nếu... nó tới.”

Cô rên rỉ khe khẽ trong họng, móng tay bấu chặt vào nền đất cứng trong khi Toklanni rửa tay, sau đó thăm dò bên trong tử cung của cô.

Mồ hôi nhỏ giọt trên trán anh khi những ngón tay của anh bắt được một bàn chân nhỏ xíu. Em bé đã ra được vài phân đầu, một chân cong cong đang chặn ngang cổ tử cung.

Khẽ nguyên rửa, Toklanni chỉnh thẳng lại khuỷu chân nhỏ xíu, sau đó nắm lấy cả hai chân trong tay mình và từ từ kéo ra nhẹ nhàng, điều chỉnh nhịp độ cùng với các cơn co.

Sau một lúc, một cơ thể hồng hào nhỏ bé với mái tóc đen ẩm ướt trượt lên tay anh.

Đó là một bé gái, nhỏ bé và hoàn hảo, với đôi mắt xanh dương đậm và một cái mũi xinh xinh. Cô bé liếc nhìn anh và bật ra một tiếng khóc thật lớn.

Cười toe toét, anh đặt em bé lên bụng Sarah. “Chúng ta có một cô con gái,” anh nói, giọng anh nghẹn lại với nước mắt tràn trào.

Và rồi, trông thấy cả tình yêu cùng sự nhẹ nhõm trên gương mặt Sarah, anh khóc, trái tim anh gửi một lời cảm tạ tới Chúa Trời vĩ đại khi anh ôm lấy gương mặt đầy mồ hôi của Sarah trong tay và hôn cô bằng tất cả tình yêu trong trái tim mình.

## CHƯƠNG 11

Trong ánh sáng chập chờn của ngọn lửa, Sarah nhìn chăm chú cô con gái nhỏ của mình, lấy làm lạ vì cô bé mới xinh đẹp làm sao, nhỏ bé làm sao, hoàn hảo làm sao, từ cái má lúm đồng tiền cho tới bàn chân nhỏ xíu. Tình yêu dâng đầy trong trái tim cô khi bàn tay cô bé cuộn lại nắm lấy ngón tay mình. Nó thật đáng giá, Sarah nghĩ, suốt quãng thời gian chờ đợi, đau đớn đó, thật đáng giá.

Ánh mắt Sarah di chuyển trên gương mặt chồng mình. Sự lo lắng đã biến mất, thay vào đó là sự yên bình.

Trước đó, họ đã cúi xuống trên cô bé, kiểm tra từ đầu đến chân, có chút kinh ngạc bởi phép màu họ đã cùng tạo ra.

Giờ đây, ánh mắt cô đang trôi dạt từ cha sang con gái, cô nghĩ về Danny. Cô hy vọng con trai mình sẽ không quá thất vọng khi có một cô em gái thay vì một cậu em trai mà thằng bé đã luôn ao ước.

Danny. Cô tự hỏi giờ cậu bé thế nào rồi, mặc dù thật sự cô không quá lo lắng về cậu. Mary Kate Loomis sẽ chăm sóc cậu bé rất tốt.

Bên cạnh cô, Devlin trở mình. Bàn tay anh vốn đặt trên vùng bụng cô đang di chuyển chậm rãi lên phía ngực cô, giờ đang căng sữa.

“Chào buổi sáng,” anh thì thầm. Giọng anh trầm thấp, khàn khàn sau giấc ngủ. “Những cô gái của anh sao rồi?”

“Chúng em khỏe. Đói khát một nụ hôn thôi.”

Ngồi lên, Toklanni đặt một nụ hôn nhẹ lên lông mày con gái; sau đó, cánh tay anh trượt quanh vai Sarah, anh hôn cô, sâu và chậm rãi.

“Em có chắc là em thấy hoàn toàn khỏe không?” anh hỏi, hơi lùi lại để có thể trông thấy gương mặt cô.

“Em khỏe mà, Dev. Thật đấy.”

Anh phải thừa nhận là cô trông khá khỏe khoắn. Vô cùng tuyệt vời, thật vậy. Đôi mắt cô lấp lánh ánh hạnh phúc, môi cô cong lên trong một nụ cười chỉ cô mới có, mái tóc cô vờn quanh gương mặt như một vòng hào quang vàng óng.

“Em trông giống như Madonna trong cuốn Kinh Thánh em đã từng cho anh xem vậy,” anh nhận xét.

Lời khen của anh mang một sự ủng hộ ấm áp lan trên má Sarah.

Devlin khẳng định rằng cô cần nghỉ ngơi trong khi anh chuẩn bị bữa sáng, sau đó anh ra ngoài kiểm tra con ngựa của mình.

Anh khẽ chửi thề khi trông thấy ba người đang cưỡi ngựa về phía chân đồi. Họ không phải người da đỏ, nhưng giữa nơi xa lạ này, bất kỳ người lạ nào cũng có thể trở thành rắc rối. Ngôi làng nằm gần sông này là một nơi tuyệt vời cho những kẻ ngoài vòng pháp luật dừng chân.

Người Comanche, những gã côn đồ, các con bạc đang lẩn trốn, mấy tay thi hành luật biển chất, sớm hay muộn cũng đều sẽ đổ về miền biên giới Mexico tìm kiếm sự an toàn.

Anh buộc con ngựa vào gần miệng hang, cúi người bước vào trong, cẩn thận giữ vẻ mặt bình thản.

Sarah đang chăm sóc em bé, trong khoảnh khắc Devlin quên luôn rắc rối đang đuổi theo sau họ. Cô trông thật xinh đẹp, ngồi đó cho con bú, mái tóc cô buông lơi trên bờ vai, biểu hiện của cô thật dịu dàng, tình cảm, đang nâng niu sự sống mới trong vòng tay mình.

“Mọi chuyển ổn cả phải không anh?” Sarah hỏi khi Devlin bước vào.

“Sao em lại hỏi thế?”

Sarah nhún vai. “Em không biết nữa. Anh đi cũng khá lâu mà.” Cô cau mày khi anh vớ tay lấy khẩu súng trường. “Sao thế? Có chuyện gì vậy?”

“Có lẽ không có gì đâu.”

“Có lẽ là không có gì sao?”

“Có vài người đang cưỡi ngựa về hướng này. Họ có thể sẽ hướng thẳng tới chỗ chúng ta.”

“Nhưng có thể không?”

“Anh chỉ muốn đảm bảo mình sẵn sàng thôi.” Anh cúi về phía cô, bàn tay ve vuốt má cô. “Đừng lo.” Anh đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu cô. “Ở lại đây nhé.”

“Devlin.”

“Làm như anh bảo đi, Sarah.”

Cô nuốt xuống cục nghẹn đang dâng lên trong họng khi nhìn anh rời khỏi hang. Cô không lo lắng cho bản thân mình. Devlin sẽ chết để bảo vệ cô và con họ, đó là điều cô không chút nghi ngờ. Nhưng nếu anh bị giết thì sao? Cô sẽ làm gì nếu không có anh đây? Quấn em bé trong một chiếc chăn, Sarah lục lọi túi yên ngựa của Devlin, trông thấy khẩu colt mà Joe Loomis đã đưa anh.

Cô nhắc súng lên, ngạc nhiên trước trọng lượng của nó. Cô không quen với những khẩu súng ngắn, chưa bao giờ sử dụng chúng. Vern mới chỉ từng dạy cô cách sử dụng súng trường. Thỉnh thoảng, cô thậm chí còn có thể bắn trúng mục tiêu. Nhắc súng lên bằng cả hai tay, cô di chuyển về phía cửa hang.

Cô có thể trông thấy những người đang cưỡi ngựa, ba người đàn ông mặc chiếc quần vải rộng cùng áo sơ mi kiểu nông dân Mexico. Nón rộng vành che khuất gương mặt họ.

Tim cô bắt đầu đập rộn khi nhóm người hướng thẳng về phía hang.

Cô nghe thấy tiếng súng trường lên đạn, trông thấy Devlin bước về phía trước để gặp họ.

“Đủ xa rồi đấy,” anh nói. “Các người muốn gì?”

Người đàn ông đi giữa bỏ nón xuống. “Chúng tôi nghĩ anh hoàn toàn vô hại, thưa ngài[5]. Các em trai và tôi quay về nhà đêm qua. Bà chúng tôi nói rằng một người da đỏ đã tìm nơi trú ẩn cho vợ anh ta. Bà già rồi và dễ hoảng sợ. Bà có trông thấy anh rời khỏi thị trấn, chỉ để đảm bảo là anh đã rời đi. Chúng tôi rất xin lỗi vì sự khiếm nhã của bà, và chúng tôi đến đây để sửa sai.”

“Chúng tôi có mang theo thức ăn,” người thanh niên bên trái lên tiếng.

“Có chăn và quần áo cho anh và vợ anh.”

“Và thêm một chai tequila để ăn mừng khi em bé ra đời,” người trẻ hơn ban nãy nói.

“Cảm ơn các anh,” Toklanni lẩm bẩm.

“Là một bé gái,” Sarah nói, bước ra khỏi hang.

“Chúc mừng, thưa ngài. Thưa cô.” Cả ba cùng lên tiếng.

“Lại đây nào.” Toklanni mời.

Những người đàn ông tên Pedro, Juan, và Carlos, tụ tập quanh Toklanni và Sarah, trầm trồ trước em bé, xin lỗi rồi rút cho hành vi của bà ngoại họ. Từng người một, họ mời Toklanni và Sarah đến và chia sẻ sự giàu có ít ỏi trong nhà họ, nhưng Sarah từ chối. Cô đang nóng lòng muốn về nhà, nóng lòng muốn gặp lại Danny.

“Em có chắc là không muốn nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa không?” Devlin hỏi.

“Em chắc mà.”

“Ít nhất là một đêm.” Pedro khẳng định. “Cô cần một bồn tắm nóng, một bữa ăn ngon, và một đêm ngon giấc trước khi tiếp tục lên đường.”

“Cảm ơn các anh,” Devlin nói. “Chúng tôi chấp nhận.”

Maria Juanita Bautista chào đón họ với một nụ cười ngập ngừng. Đôi mắt bà đen như quả ô liu lo lắng khi tiếp Toklanni và Sarah vào bếp, nhưng một cái nhìn xuống em bé đã làm tan đi sự ngờ vực của bà. Người cha có thể là một người Apache mang một vết sẹo dài trên mặt, người mẹ có thể ăn mặc giống như một người Apache, nhưng đứa trẻ thì thật là một thiên thần.

Sau khi chuẩn bị cho họ một bữa ăn thịnh soạn, bà đón lấy em bé từ tay Sarah. Thủ thỉ nhẹ nhàng, bà ngồi xuống một chiếc ghế cũ và hát ru đứa trẻ, để các cháu trai lại trò chuyện với cặp vợ chồng.

Toklanni bước vào phòng vài phút sau đó. Anh nhăn nhó khi trông thấy ba chiếc giường hẹp.

“Có vẻ như tôi sẽ phải ngủ một mình rồi.” Anh lẩm bẩm.

Sarah nhìn anh qua đầu em bé. “Chúng ta sẽ ngủ chung được mà.”

Anh cười khẽ, cố tưởng tượng cảnh ba người họ ngủ chung trên một chiếc giường hẹp. “Anh đoán là anh khó có thể ngủ được dù chỉ một đêm.”

“Em không biết là em có thể không nữa.”

“Em cần phải nghỉ ngơi, Sarah.”

“Chúng ta có cần gì nữa không anh?”

“Ờ, gì vậy?”

“Một cái tên cho con gái chúng ta.”

“Phải rồi.” Với quá nhiều việc xảy ra, anh đã quên mất chuyện đó. “Em có gợi ý nào không?”

“Tên mẹ anh là gì?”

“Christine.”

“Tên Christine Marie anh thấy sao, tên mẹ anh và mẹ em?”

“Christine Marie,” Toklanni thì thầm. “Anh thích tên đó.”

Sarah ngáp. “Vậy thì Christine Marie được đó,” cô thì thầm tán thành.

Devlin mỉm cười khi mi mắt cô chớp chớp khép lại. Một lát sau, cô đã ngủ rồi.

## CHƯƠNG 12

Họ rời Bautista sáng sớm hôm sau, chất đầy quà và đồ dùng được tặng.

Sarah mong ngóng ngày về nhà với nhiều cảm xúc lẫn lộn. Cô không thể chờ để gặp lại Danny, để đảm bảo với bản thân rằng cậu bé vẫn ổn. Cô sẽ rất vui mừng để được trông thấy Pepper Tree Creek lần nữa, nhưng sẽ thật khó khăn khi trở về nhà và chỉ thấy một đồng gạch vùi đã cháy đen nơi trước kia là ngôi nhà của họ.

Họ đi thông thả, dừng lại thường xuyên để Sarah có thể nghỉ ngơi và chăm sóc em bé. Toklanni không bao giờ thấy mệt mỏi với việc quan sát hai người, trái tim anh tràn ắp tình yêu và lòng biết ơn. Chúa Trời vĩ đại thật tốt. Mỗi ngày, anh đều cảm tạ các vị thần, cả thần linh của người da trắng và người da đỏ, đã ban cho họ một đứa con khỏe mạnh, và cho họ thời tiết thuận lợi để trở về nhà.

Họ tới nhà Loomis khoảng giữa buổi chiều. Mary Kate vội vã bước ra gặp họ, khuôn mặt cô sáng lên trong những nụ cười.

“Chào mừng về nhà,” cô lên tiếng, ôm lấy Sarah. “Ôi, xem này. Thật là một cô bé quý giá! Tên con bé là gì vậy?”

“Christine Marie.”

“Thật khiến tôi muốn có một đứa con nữa.” Mary Kate trầm ngâm.

“Danny đâu rồi ạ?” Sarah hỏi, liếc nhìn quanh.

“Thằng bé quay về nhà của cô cùng Joe và bọn trẻ rồi.”

“Nhà chúng tôi sao?” Toklanni cau mày. “Họ làm gì ở đó?”

“Ồ, chỉ là dọn dẹp sạch sẽ chút thôi,” Mary Kate trả lời với một nụ cười bí ẩn.

Cái cau mày của Toklanni sâu hơn. “Tôi đoán là tôi sẽ tới đó xem qua. Có phiền không nếu tôi để Sarah lại đây cho đến khi quay lại?”

“Tôi nghĩ nên để cô ấy đi với anh.”

“Phải đấy, Dev,” Sarah nói, đặt tay mình lên cánh tay anh. “Em muốn gặp Danny.”

Với một cái gật đầu, anh nhắc cô lên lưng ngựa.

“Cảm ơn vì đã trông chừng Danny giúp chúng tôi,” Toklanni nói với tông giọng trang trọng lịch sự.

“Bất cứ lúc nào,” Mary Kate nói, đôi mắt cô lấp lánh. “Bất cứ lúc nào.”

“Anh chỉ tượng tượng thôi, hay đúng là cô ấy cư xử có chút kỳ lạ nhỉ?” Toklanni hỏi khi họ cưỡi ngựa ra khỏi sân.

Sarah nhún vai. “Em không biết nữa. Em cứ nghĩ cô ấy sẽ mời em ở lại, nhưng điều đó không quan trọng. Em cược là Danny đã cao thêm một foot[6] từ lúc chúng ta đi.”

Toklanni khẽ lẩm bẩm, tự hỏi hành vi đó của Mary Kate là sao. Anh biết cô ấy vẫn còn cảm thấy lúng túng mỗi khi ở gần anh, có lẽ giờ còn lúng túng hơn khi mà anh đang mặc đồ thổ dân.

Anh gạt những suy nghĩ đó khỏi tâm trí. Anh còn nhiều việc quan trọng hơn thế để mà lo lắng, ví dụ như anh và Sarah sẽ sống ở đâu, họ sẽ phải làm gì để kiếm tiền cho đến khi anh tìm thấy một công việc. Khoảng ít ỏi họ có sẽ không duy trì được lâu.

“Em đang nghĩ,” Sarah lên tiếng. “Em biết anh không muốn sống trong thị trấn. Và em biết Danny sẽ phát điên lên với ý tưởng đó mất, vậy nên em nghĩ có thể, nếu anh muốn, chúng ta có thể tới sống cùng đồng bào anh một thời gian, cho đến khi chúng ta quyết định được phải làm gì.”

Toklanni quay sang nhìn cô chăm chăm. “Em sẽ làm vậy sao?”

“Nếu anh muốn thế.”

“Nó sẽ là một cuộc sống khó khăn lắm, Sarah. Không phải lúc nào cũng đủ lương thực để ăn. Đặc biệt là trong mùa đông, còn khó khăn hơn nữa.”

“Nhưng anh muốn sống ở đó hơn là sống trong thị trấn mà, phải không?”

“Ừ.”

“Vậy thì nếu Danny không phản đối, em nghĩ đó là điều chúng ta nên làm.” Cô mỉm cười với anh. “Anh lại có thể trở về làm Toklanni lần nữa.”

Anh cười toe ngượng ngùng. “Anh vẫn luôn là Toklanni ngay cả khi anh có rời khỏi đó.”

“Thật sao? Em thấy như có gì khác khác trong anh vậy.”

“Khác sao?”

“Em không thể giải thích được. Như kiểu sự khác biệt tinh tế lắm, không phải thứ em có thể diễn tả được.”

“Em có phiền không?”

“Không,” cô trả lời với một nụ cười toe toét.

“Em thích con người nào của anh hơn?”

“Không quan trọng. Em yêu cả hai, nhưng em vẫn thích Devlin. Tuy nhiên, Toklanni thì cũng vẫn rất tuyệt, vậy nên em...”

Cô ngừng lời, mắt mở lớn, miệng há ra thành chữ ‘O’.

Devlin căng thẳng, với tay lấy khẩu súng trường. “Chuyện gì vậy?” anh hỏi.

“Trông kìa!” Sarah chỉ xuống đồi.

Devlin nhìn theo hướng tay cô chỉ và biết từng biểu hiện của mình cũng ngạc nhiên y như Sarah, ở đó, nơi trước kia là căn nhà cũ, đứng đó là một ngôi nhà mới được xây bằng gỗ thịt và đá. Khu hàng rào mới. Một căn chuồng gia súc với mái nhọn và một cái chong chóng gió[7].

Sarah nhìn chồng. “Khi nào vậy? Bằng cách nào?”

“Anh không biết.”

Quá choáng váng để thốt nên lời. Họ cưỡi ngựa tới chỗ ngôi nhà.

“Mẹ! Dev!” Danny chạy ra khỏi nhà, nụ cười của cậu bé rộng như Missouri[8]. “Chào mừng về nhà!”

Devlin xuống ngựa, sau đó giúp Sarah xuống, ôm lấy em bé trong vòng tay cô để Sarah có thể ôm lấy con trai mình.

“Con sợ quá, mẹ.” Danny thú nhận khi vòng tay quanh người cô. “Sợ là con sẽ không bao giờ được gặp lại mẹ nữa.”

“Mẹ biết, mẹ biết.” Sarah ôm chặt lấy con trai mình, thầm tạ ơn Chúa rằng con trai cô vẫn khỏe mạnh, rằng cô có một người chồng sẵn sàng hy sinh mạng sống của mình để mang cô trở về nhà.

“Không tệ, hử?” Joe Loomis nhận xét khi bước ra ngoài. Anh lau tay vào một chiếc khăn lớn màu đỏ. “Có hai phòng ngủ, và một phòng cho cậu bé.”

“Anh đã xây nó sao?” Devlin hỏi.

“Tôi nhận được rất nhiều sự giúp đỡ từ những người trong thị trấn.”

“Nhưng tại sao?”

“Chỉ là tình nghĩa láng giềng thôi mà.” Joe nói. “Chúng tôi cùng nhau hoàn thành. Frank Nellis, Bill Murphy, Jim and Jack Howell. Tất cả. Cần thêm chút sửa chữa nữa trong nhà, nhưng tôi rất vui lòng tới giúp làm nó.”

Devlin nhìn chăm chăm Loomis như thể anh chưa bao giờ trông thấy anh ta trước đây. “Tôi không biết phải nói gì nữa.”

“Mẹ có thích nó không, mẹ?”

“Nó thật tuyệt vời, Danny,” Sarah nói, gần như không thể thốt nên lời với cục nghẹn đang dâng lên trong họng. “Cực kỳ tuyệt vời.”

“Con cũng giúp nữa đấy.” Danny nói đầy tự hào.

“Cả cháu nữa,” Brian Loomis lên tiếng.

“Bọn cháu đã xẻ gỗ trong nhiều ngày nhé,” Brent Loomis thêm vào với một tiếng rên rỉ phóng đại. “Cháu có các vết chai trên tay to bằng cả bang Texas này.”

Lần đầu tiên, Danny để ý thấy bọc chần quần trên cánh tay Devlin. “Gì vậy ạ?”

“Là em gái con,” Devlin trả lời, giọng anh nhuốm đầy vẻ tự hào.

Ngồi xuống trên hay chân, anh gỡ tấm chần ra để Danny có thể trông thấy gương mặt em bé. “Tên em là Christine Marie.”

“Một bé gái,” Brian Loomis nói, rõ ràng là thất vọng.

“Một bé gái,” Brent lặp lại một cách cảm thông. “Quá tệ.”

“Im đi, cả hai cậu,” Danny cảnh cáo. “Em ấy... em ấy thật xinh đẹp. Và bé nữa. Chào, đây này, Christine.” Cậu bé vươn tay về phía em gái, sau đó mỉm cười khi cô bé nắm lấy ngón tay mình. “Xem này, mẹ ơi, em ấy thích con!”

Devlin liếc nhìn Sarah. Cô đang mỉm cười rạng rỡ, đôi mắt cô lấp lánh bởi những giọt nước mắt của tình yêu.

“Chào mừng hai bạn về nhà. À, ba chứ nhỉ,” Joe Loomis nói, hăng giọng. “Đến đây nào, các con, về ăn tối thôi nào. Cha nghĩ là Sarah và Dev muốn có cơ hội để nhìn ngó xung quanh.”

“Vâng, thưa cha,” Brian nói. Cậu bé nhìn lại về phía em bé. “Con đoán là em ấy sẽ rất dễ thương, đối với một bé gái.”

“Hẹn gặp lại vào ngày mai, Danny,” Brent gọi với. “Tạm biệt, cô chú Dennehy.”

“Tạm biệt, các chàng trai,” Sarah nói. “Cảm ơn vì tất cả.”

“Có ít thịt nai trong hầm thực phẩm[9] đấy nhé,” Joe nói, nắm lấy dây cương con ngựa của mình.

“Mary Kate nói nếu hai người không muốn nấu nướng, thì cứ ghé qua ăn tối nhé.”

“Cảm ơn, Joe,” Devlin nói. Anh đưa em bé cho Sarah, sau đó vòng một cánh tay quanh eo cô, tay còn lại đặt trên vai Danny. “Tôi không biết sẽ đền đáp anh sao cho đủ.”

“Không cần đâu, Dev. Láng giềng với nhau cả mà. Hẹn gặp lại anh ở nhà thờ.”

Devlin gật đầu, hóng anh thít chặt.

“Con có thể bế em một chút được không?” Danny hỏi khi Brian và Brent khuất khỏi tầm nhìn.

“Chắc chắn rồi, con trai.” Sarah trao Christine Marie cho Danny. “Hãy giữ đầu em chắc chắn nhé.”

Devlin mỉm cười với Sarah, sau đó bế cô lên trong vòng tay mình. “Vậy thì, bà Dennehy, chúng ta sẽ đi xem nhà mới chứ?”

“Em thích thế,” Sarah nói. Nghiêng người về phía trước, cô ép miệng lên tai anh. “Em đã hứa sẽ tặng Danny một cậu em trai trong Giáng sinh năm sau.”

“Anh sẽ cố hết sức,” Devlin hứa khi anh mang cô qua ngưỡng cửa vào trong ngôi nhà mới của họ.

Quàng tay ôm cổ chồng, Sarah để cho bản thân tận hưởng niềm vui lan tỏa trong từng đường gân thớ thịt.

Yêu thương Devlin, và được anh yêu thương, là món quà tuyệt vời nhất trong tất cả.

---THE END---

---

[1] four rail fence: khu hàng rào 4 ray ngang

[2] *coup stick* :

[3] *war club* :

[4] The gauntlet: Người chịu phạt sẽ chạy giữa hai hàng người liên tiếp đánh vào mình khi anh chạy qua.

[5] Senor

[6] Khoảng 30,48cm (*cô này hư cấu quá J*)

[7] weather vane:

[8] Missouri: được đặt tên theo tiếng bộ lạc Siouan nghĩa là "thành phố của nhiều tàu lớn", là một tiểu bang ở vùng trung tâm của Hoa Kỳ.

[9] Root cellar là một cấu trúc được xây dựng ngầm dưới lòng đất và được sử dụng để lưu trữ các loại rau, hoa quả, hoặc các loại thực phẩm khác. Nó giữ

cho nguồn cung cấp thực phẩm ở nhiệt độ thấp và độ ẩm ổn định. Giữ cho thực phẩm không bị đóng băng trong mùa đông và mát mẻ trong những tháng mùa hè để tránh hư hỏng.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>  
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :  
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>  
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>